

43

சிறுகதை மாத இதழ்

மஞ்சரி

ஆசிரியர்: மு.தயாளன் மார்ச் 2024 100 ரூபா

வாசித்து வாசித்து வாழ்வை வளமாக்குவோம்

Digital Tamil Literature Foundation
www.digitalliterature.org

இலக்குமி பிரசுராலயம்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

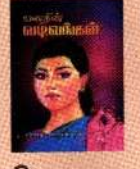
மு.தயாளன்

சு. ஆர்த்திகா

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

சியாமளா

பிரமி

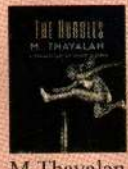
M. Thayalan

M. Thayalan

M. Thayalan

M. Thayalan

மு.தயாளன்

எனது எல்லாப்புத்தகங்களும் சிறுகதை மஞ்சரிகளும்

Amazon Kindle இல் உள்ளன.

www.amazon.co.uk/ebooks இல்

Type M.Thayalan

இலங்கையில் உள்ளவர்கள்

Commercial bank Account No: 8370042817

மற்றைய நாடுகளில் உள்ளவர்கள் உங்கள் விருப்பத்தை

luxmi2128@gmail.com இற்கு அனுப்பினால் payment link

அனுப்பி வைக்கப்படும்.

துயரமான இழப்புகள்

யோ கராசாவை இழந்த கவலை மனதைவிட்டு அகலமுன் கலாமணியை இழந்து நிற்பது பெருந்துயரத்தைத் தருகிறது. நான் நெல்லியடி மத்தியமகா வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்கும் காலத்தில் எட்டாம் வகுப்பில் நானும் கலாமணியும் மாணவர்களாக இருந்தோம். கலாமணியும் நானும் பக்கத்துப் பக்கத்து இருக்கைகளில்தான் அமர்ந்திருப்போம். கலாமணி கணிதத்தில் மிகவும் திறமைசாலி. எங்கள் இருவருக்கும் இடையில் இந்தப் பாடத்தில் எப்போதும் போட்டியிருக்கும். அப்போது கலாமணியோ நானோ இலக்கியத்தின் பக்கம் செல்வோம் என்று நினைத்திருக்கவில்லை. அதற்கான அடையாளம் ஏதாவது இருந்ததாக இப்போது ஞாபகமில்லை. எட்டாம் வகுப்பின் பின் நான் பாடசாலை மாறிவிட்டேன். அதன்பின் இருவரும் சந்திக்கவேயில்லை. ஆனால் கலாமணிபற்றிய நினைவுகள் மட்டும் இன்னும் அழியாமல் இருக்கின்றன.

நானும் பௌதீக ஆசிரியராகிக் கொண்டேன். கலாமணியும் பௌதிகத்தைத் தனது பாடமாக எடுத்துக் கொண்டார். நான் பல நண்பர்களோடு 'அவன், இவன்' என்று உரையாடியிருக்கிறேன். ஆனால் கலாமணியோடு ஒற்றைச் சொல் பாவித்துக் கதைத்ததில்லை. கலாமணியும் அப்படித்தான். ஒருவருக்கொருவர் மரியாதை கொடுத்துத்தான் கதைப்போம். இதனைப் பகிடி பண்ணிய நண்பர்கள் சிலர் இன்னும் இருக்கிறார்கள்.

ஒருதடவை, அவுஸ்திரேலியா சென்றபோதுதான் பல வருடங்களின் பின் கலாமணிபற்றிய செய்திகள் எனக்குக் கிடைத்தன. மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. பின்பு ஜீவநதி அறிமுகமானபோது பரணீதரன் கலாமணியின் மகன் என்றவுடன் மேலும் பெருமிதமடைந்தேன்.

எப்படியாவது இம் முறை இலங்கை செல்லும்போது பலரைச் சந்திக்க எண்ணியிருந்தேன். அவர்களில் கலாமணியும் ஒருவர். அதற்குள் விடை கொடுத்துவிட்டார். அப்பழுக்கற்ற அமைதியான ஒரு உயிர்தான் கலாமணி. பாடசாலை நாட்களில் கத்திப்பேசி நான் கண்டதில்லை. இப்பொழுதும் காதுக்குள் “தயாளன் இதைச் செய்து பாரும..” என்று கலாமணி பல தடவைகள் என்னோடு பள்ளியில் உரையாடிய அந்த வசனங்களின் நினைவுகளால் கண்களில் வரும் கண்ணீரை யார் துடைப்பது? போய் வா நண்பா! அடுத்த பிறப்பில் நண்பர்களாகவே சந்திப்போம்.

மு.தயாளன்

உள்ளடக்கம்...

- 1 துயரமான இழப்புகள்
- 2 உள்ளடக்கம்
- 3 அம்மா
ந. ஜெயசுப்ரலிங்கம்
- 20 மங்கம்மாவின் நீதி
ரஜிதா அரிச்சந்திரன்
- 24 பாசமலர்கள்
சியாமளா யோகேஜ்வரன்
- 32 நெருங்கிய பொருள்
தாட்சாயினி
- 39 திருமணம் கனகசூரியம்
யோகானந்தன்
- 42 அவனது அலாதி வாசிப்பு
ஷெல்லிதாசன்
- 43 The Power of Love
M. Thayan
- 45 Science
Ayshnavi Vinojan
- 37 An American and a camel in
Alaska
G.N. Gritharan

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வசீகரன் , +94
773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின்
+94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649
கனக. தீபகாந்தன் +94772121508

வெண்பா புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்
+ 94 212 225 090

பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை
+94772244616

50 ஆவது மஞ்சரி ஆவணியில் அதிக
பக்கங்களுடன் வெளிவரவுள்ளது.
படைப்புகளை அனுப்பி வைப்புகள்.

நன்றிக்குரியவர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி
சாரு நற்குணதயாளன் , திரு ரமணன்
நற்குணதயாளன் , செல்வி சரண்யா
தனபாலசிங்கம், திரு வி. மைக்கல் கொலின்,
வணசிங்க அச்சகத்தினர்,

அட்டை வடிவமைப்பு:

ரமணன் நற்குணதயாளன்

அட்டைப்படம்: அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

ஒவியர்கள்: G. கைலாசநாதன் , T. செளந்தர் ,
செயற்கை நுண்ணறிவு

முதன்மை ஆசிரியர்

மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள்

வி.மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா, திருமதி
சாரு தயாளன்

ஒப்பு நோக்காளர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி சாரு தயாளன்
ஆலோசகர்கள்

Dr P.இராசையா

கன நிர்வாகம்

கனக தீபகாந்தன், வி. மைக்கல் கொலின்,
த. சரண்யா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road,
Berkshire SL3 8QP,UK sirukathai1@
gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, Barathi street,
Trincomalee, Srilanka
sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka:1000Rs/Year

Mrs Thanabalasingam, Commercial bank,
Trinco branch, 8370042817

England £20/Year Den/Swiss/Ger:

80Euro/year Can/USA/Amer: \$120

Bank details: M. Natkunathayalan,
Barclays, Sort code 20-37-15, A/C Number
60389307

IBAN : GB11BUK20371560389307
SWIFTBIC BUKGBG22

சிவகாமி(அம்மா):

லண்டன் ஹீத்ரோ விமான நிலையம். 'சிறீலங்கன் ஏர்லைன்ஸ்' செக்கின்' செய்து எனது பெட்டியைப் போட்டு விட்டு போர்டிங் பாஸ் எடுத்தாச்சு. இனி பாதுகாப்புப் பகுதி தாண்டி உள்ளே போக வேண்டும். என்னை மட்டும் தான் விடுவார்கள். என் மகள் நளினி ஏர்லைன்ஸ் செக்கின் கியூவை நோக்கி வெளியிலிருந்து வருபவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாள். அவளுடைய நண்பி மாலதிக்காகத் தான் வெயிட் பண்ணுகிறோம். மாலதியும் கொழும்புக்குப் பயணம் போகிறாள். இங்கிருந்து கொழும்பு போய்ச் சேரும் வரை அவள் தான் எனது துணை.

“இவள் எப்பவும் லேட்டாகத்தான்

வருவாள்.” நளினி என் காதில் விழு மாறு தனக்குள் பேசிக் கொண்டாள். அவளது முகத்தில் ஒரு மகிழ்ச்சியில்லை. அம்மாவைத் திருப்பி அனுப்புகிறேன் என்று கவலைப்படுகிறாளோ? அல்லது மாலதி வராவிட்டால் எப்படி அம்மாவைத் தனியாக அனுப்புவது என்று கவலைப்படுகிறாளோ? தெரியவில்லை. ஆனாலும் ஏதோ ஒன்று அவளது மனதைக் குடைகிறது என்பது அவளது முகத்தில் தெரிகிறது.

பதினைந்து நிமிடங்களாகி விட்டது. நளினி பொறுமையில்லாமல் மாலதிக்குப் போன் பண்ணினாள்.

“வாங்கம்மா போய் அந்தக் கோஸ்டா கஃபேயில் ஒரு கோப்பி குடிப்பம். அவள் வர இன்னும் அரை மணித்தியாலம் ஆகுமா.” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் நடக்க நான் அவளைப் பின்

தொடர்ந்தேன்.

“நீங்க போய் ஒரு டேபிள் பார்த்து இருங்கோ நான் வாங்கிக் கொண்டு வாறன்.”

ஒரு மூலையில் இரண்டு பேர் இருக்கக் கூடிய மேசை இருக்க அதனைத் தேர்ந்தெடுத்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன். கையில் இரண்டு மீடியம் லாட்டேக்களுடன் நளினி வந்தாள். ‘லாட்டே’ என்பது அதிகம் கொதிக்க வைத்த பாலும் சிறிதளவு கோப்பியும் கொண்ட ஒரு வகையான கோப்பி.

“மாலதி உங்களைப் பத்திரமாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பாள். ஏர் போர்ட்டில் சுந்தரி மாமியிடம் உங்களை ஒப்படைத்து விட்டுத்தான் அவள் போவாள்.” இது இன்று காலையிலிருந்து பத்தாவது தடவையாக ஒப்புவிக்கும் வார்த்தைகள். நான் பதிலேதும் சொல்லாது புன்னகையை மட்டும் பதிலாகச் சிந்தி விட்டு எனது லாட்டேயைக் குடிப்பதில் கவனம் செலுத்தினேன்.

“ரவி அண்ணா போனில் மத்தியானம் ஏதோ திட்டினான். அவனுக்கு என்னுடைய நிலைமை விளங்குதில்லை. ஏதோ நீங்கள்தான் அவனைச்சமாளிக்கவேணும். நான் இனி அவனோட கதைக்கப் போவதில்லை. போன் பண்ணினாலும் எடுக்க மாட்டேன்.” அவளது கண்கள் கலங்கியது தெரிந்தது.

“நீ கவலைப்படாதேயம்மா. நான் அவனோட கதைக்கிறேன். அவன் அப்படித்தான் கொஞ்சம் முன் கோபக்காரன். கோபத்தில் ஏதாவது பேசியிருப்பான்.” என்று மகளுக்கு ஆறுதல் சொன்னாலும்,

மற்றவர்களைக் குறை சொல்வது தவிர அவன் வேறொன்றும் உருப்படியாகச் செய்வதில்லை என்பதும் எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

“தாங்கியூ அம்மா” என்று சொல்லியபடியே ‘டிஷூலி’ ஒன்றினை எடுத்துக் கண்களில் இருந்த நீரை வெளியே வர முன் துடைத்துக் கொண்டாள்.

ரவி என்னோடு பலதடவைகள் கடந்த ஒரு வாரத்துக்குள் வாட்ஸ் அப்பில் கதைத்திருக்கிறான். அவனுக்கு நளினி மேல்கொலைவெறி. அவனைப் பொறுத்தவரையில் அவள் என்னை மட்டுமல்ல மொத்தக் குடும்பத்தையே நன்றாக ஏமாற்றிவிட்டாள். துரோகம் பண்ணி விட்டாள். நிச்சயமாக அவள் மனது புண்படும்படியாக ஏதாவது திட்டியிருப்பான்.

“நீ அவளைத் திட்டாதேயடா, நடந்தது நடந்து போச்சது. அவளை நிம்மதியாக இருக்கவிடு.” என்று நேற்றுக் கூடச் சொன்னேன். அப்படியிருந்தும் இன்று அவளோடு போனில் பேசியிருக்கிறான்.

நாங்கள் கோப்பி குடித்து முடிய மாலதி வந்துவிட்டாள்.

“ஸாரிடி! டாக்கி வரப் பிந்தி விட்டது. பிறகு கொஞ்சம் ட்ராஃபிக்ல மாட்டிக்கொண்டதால கொஞ்சம் லேட்டாயிடுச்சு. ஃபிளைட்டுக்கு இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் இருக்குது. சோ, நோ ப்ராப்ளம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தாள்.

மூவரும் எழுந்து செக்யூரிட்டிப் பகுதியின் வாசல்வரை சென்றோம்.

நளினி என்னைக் கட்டிப் பிடித்து “பத்திரமாப் போய்ச் சேருங்கம்மா. நான் எப்படியும் பிள்ளைகளுக்கு ஸ்கூல் லீவு நேரத்தில் கூட்டிக் கொண்டு வருவன்” அவள் குரல் தந்தைநுத்தது.

“கவலைப்படாத மகளே. நான் சந்தோஷமாகத்தான் போகிறேன்.” என்று அவளது முதுகைத் தடவி ஆறுதல் சொன்னேன்.

நளினிக்குக் கையைக் காட்டி விட்டு என்னுடைய ‘போர்டிங் பாஸினை கேட்டில் ஸ்கான்’ செய்து செக்யூரிட்டி கேட்டுக்குள்ளால் போனேன். அங்கிருந்தும் நளினிக்கு ஒரு தடவை இறுதியாகக் கையைக் காட்டி விட்டு நானும் மாலதியும் எங்கள் பயணத்தை ஆரம்பித்தோம்.

மாலதியும் நளினியும் பள்ளிக் கூடத் திலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை ஒன்றாகப் படித்த நண்பிகள். அதனால் அவளை நான் நன்கறிவேன்.

விமானத்தில் இரண்டு, நான்கு, இரண்டு என்றுதான் சீட்கள் ஒரு வரிசையில் இருந்தன. இடதுபக்கத்தில் உள்ள இரண்டு சீட்கள் எங்களுடையது. நான் ஐன்னலோரத்து சீட்டில் போய் உட்கார்ந்தேன் சீட் பெஸ்டினைப் போட்டுக் கொண்டேன்.

சிறு வயதிலிருந்தே நண்பிகளென்ற படியால் எல்லா விஷயத்தையும் நளினி மாலதியிடம் சொல்லியிருப்பாளென்று நினைக்கிறேன். அதனாலோ என்னவோ “கொழும்புக்குப் போவது சந்தோஷமா?” என்று மட்டுமே என்னிடம் கேட்டாள். மற்றும்படி அவள் தனது

குடும்பத்தைப் பற்றியும் பிள்ளைகள் செய்யும் குழப்பங்கள் பற்றியுமே பேசினாள்.

விமானம் மேலே ஏறிச் சமநிலையடைந்த பின் சாப்பாடு தந்தார்கள். சாப்பிட்டபின் தூங்குவதற்காக உள்ளேயிருந்த பிரதான மின்விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன. பலரும் அவரவர் முன்னிருந்த ஸ்கிரீனில் ஏதோ திரைப்படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மாலதியும் ஏதோ ஒரு ஆங்கிலப் படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் படம் பார்க்கும் மூடில் இல்லை நித்திரை கொள்ள முயற்சி செய்தேன்.

கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்த போதிலும் எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. பழைய நினைவுகள் என் மனத்திரையில் ஓடின.

கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால் கொழும்புக்கு வந்து நளினி என்னைக் கூட்டி வந்தாள். கொழும்பில் நான் கடந்த நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இருந்த வீட்டை விற்றேன். அதை வாங்கியவர்களுக்கு முக்கால்வாசிப் பணம் லண்டனிலிருக்கும் அவர்களுடைய மகன் தான் கொடுத்தார். கால்வாசித் தொகையை ஊரில் இலங்கை ரூபாயில் தந்தார்கள். அதை நான் எனது சேமிப்புக் கணக்கில் போட்டு விட்டேன். மிகுதிப் பணத்தை லண்டனில் பவுண்டஸாக நளினியிடம் கொடுத்தார்கள்.

நளினியின் கல்யாணம் காதல் கல்யாணம். மாப்பிள்ளை வீடு மிகவும் வசதியானவர்கள். அதனால் அவர்கள் சீதனம் என்று ஒன்றும் வாயால் கேட்க

வில்லை. ஆனாலும் ஒரே ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளை என்பதால் எங்கள் வீட்டினைச் சீதனமாக பின்பு வைத்து எழுதிக்கொடுத்தோம். பின்பு வைத்து எழுதுவதென்றால் நாங்கள் இருவரும் போனபின் அவளுக்குத் தான் அந்த வீடு சொந்தமாகும். சகோதரர்கள் பங்குக்கு வரமுடியாது. எங்கள் மகன்மார் இரண்டு பேரும் வசதியோடு இருக்கிறார்கள். ரவியோ அல்லது ரஞ்சனோ இவ்விடம் சொத்துக்குப் பங்கு கேட்டு வரப் போவதில்லை. ஆனாலும் சட்டப்படி ஒரு சிக்கலும் வரக்கூடாது தானே என்று தான் கல்யாணம் நடந்த அடுத்த மாதமே அந்த வீட்டுக்கான உயில் எழுதி அவ்விடம் ஒரு பிரதியும் கொடுத்தார் எனது கணவர்.

அவர் போனபின் பிள்ளைகளுடன் போயிருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. நான் என் பாட்டுக்குக் கொழும்பிலேயே இருந்து எனது மீதி வாழ்க்கையைக் கழிப்பதுதான் நோக்கமாக இருந்தது. அமெரிக்காவிலிருக்கும் ரவியின் பெண்டாட்டியோடு எனக்கு ஒத்து வராது. அதனால் அவன் கேட்டாலும் அவ்விடம் போகமாட்டேன். அவனும் கேட்கவில்லை. நியூசிலாந்தில் இருக்கும் ரஞ்சன் ஒரு வெள்ளைக்காரியைக் கட்டிக் கொண்டு அங்கே செட்டிலாகி விட்டான். அவன் நல்ல பிள்ளை. ரஞ்சன் தன்னிடம் வரும்படி கேட்டான். ஆனாலும் இங்கிலீஷ் ஒழுங்காகப் பேசத் தெரியாத எனக்கு வெள்ளைக்கார மருமகளோட சமாளிப்பது கஷ்டம் தானே. அதனால் நான் அவ்விடமும் போகும் நோக்கமில்லை. பிள்ளைகளிடம்

போவதானால் லண்டனில் வாழும் நளினியிடம் தான் போக முடியும்.

நளினி தன்னிடம் வரும்படி கேட்டாள். நான் முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் அவள்தான் தனியே இருந்து என்ன செய்யப் போறீங்க வீட்டை விற்று விட்டு என்னிடம் வாருங்க என்று அவர் போன நாளிலிருந்து என்னைத் தொடர்ந்து நச்சரித்துச் சம்மதிக்க வைத்தாள். கடைசியில் அவள் கேட்டபடியே லண்டன் வந்தேன்.

நான் பிளேன் ஏற்ப போகும்போது பக்கத்து வீட்டுச் சுந்தரி சொன்னாள் “சிவகாமி உனக்கு எப்ப லண்டன் போரடிச்சாலும் நீ கொழும்புக்குத் திரும்பி வரலாம். என்ற வீட்டில் நீ தற்காலிகமாகவோ அல்லது நிரந்தரமாகவோ தங்கலாம்.”

சுந்தரியும் நானும் நாற்பது வருடத்துக்கு மேலாக நண்பிகள். நாங்கள் கொழும்பில் இந்த வீடு வாங்கி வந்த காலத்தில்தான் சுந்தரி குடும்பமும் எங்களுக்குப் பக்கத்து வீட்டில் குடியேறினவர்கள். சுந்தரிக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. அவளும் அவளுடைய புருஷன் கோபாலும் மட்டும்தான் அந்தப் பெரிய வீட்டில் இருக்கிறார்கள். கோபால் பாங்க் வேலையிலிருந்து ரிடையர்டான போது வீட்டின் மேல் மாடியை வாடகைக்குக் கொடுத்தார்கள். மேல் மாடியில் ஒரு பெட்டும், பாத்திரம், கிச்சன் உண்டு. நான் லண்டனுக்கு வெளிக்கிடும்போது ஒரு இளம் ஜோடி அதிலிருந்தார்கள். இப்போ அவர்களும் போய்விட்டதால் தற்போது அங்கு யாருமில்லை.

நான் வரப் போவதாகச் சொன்ன வுடனேயே சுந்தரி சொல்லிட்டாள் “நீ மேல்மாடியில் இருக்கலாம். வாடகையும் தரத் தேவையில்லை. எனக்குச் சமையல் மற்றும் வீட்டு வேலை செய்கிற சரஸ்வதியிடம் உனக்கும் சேர்த்துச் சமைக்கச் சொல்கிறேன். நாங்கள் முன்னர் போலவே அருகில் இருக்கும் நண்பிகளாகவே இருக்கலாம்.”

அவள் என்ன சொன்னாலும் நான் ஒன்றும் கொடுக்காமல் சும்மா இருக்க முடியுமா? ஒழுங்கான வாடகையும் கொடுத்து சரஸ்வதிக்கும் மேலதிகமாகச் சம்பளம் கொடுக்கலாமென்றுதான் இருக்கிறேன்.

லண்டன் வந்தவள் ஆறு மாதத்திலே ஏன் திரும்பிப் போகிறேன் என்பது கொஞ்சம் சிக்கலான கதை. இந்தக் கதையார் சொல்கிறார்கள் என்பதற்கேற்ப மாறுபடும்.

மகள் ரவியின் கணக்குப்படி நளினி எங்கள் வீட்டை விற்றுக் காசு எடுப்பதற்காகத்தான் என்னை லண்டன் வரும் படி ஆக்கினை கொடுத்தவள். அவள் ஸ்பொன்சர் பண்ணினது நிரந்தரமாக இருக்கும் விசாவில் இல்லையாம். வெறும் விசிட்டர் விசாவில்தான் எடுத்திருக்கிறாள். ஆறுமாதம் விசா அடுத்த கிழமையோட முடியப் போகுது. அதை வேண்டுமானால் இன்னுமொரு ஆறு மாதத்திற்கு நீடிக்கலாம். ஆனால் எனக்கு ஆஸ்த்மா ஊரில் சாதுவாக இருந்தது. இங்கே வந்தவுடனே கொஞ்சம் சிக்கலாகி விட்டது. மூன்று தடவைகள் ஆஸ்பத்திரி போகும்ளவு வந்து விட்டது. அதனால்

“அம்மா உனக்கு இந்த ஊர் சுவாத்தியம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை நீ வீட்டுக்குப் போறதுதான் சரி” என்று நளினி சொன்னதில் ஓரளவு உண்மை இருந்தாலும் அவள் எனக்கு ஆஸ்த்மா அதிகமாகினால் தனக்குச் செலவு ஆகிடும் என்கிற பயத்தில்தான் திருப்பி அனுப்புகிறாளாம்.

நளினியும் சொன்னாள், என்னை விசிட்டர் விசாவில் எடுத்தது உண்மைதான். நிரந்தரமாக இருக்கிற விசாவுக்கு விண்ணப்பித்தால் நீண்ட நாட்கள் எடுக்கும். அதனால் உடனே எடுப்பதற்காக உல்லாசப்பிரயாணி விசாவில் எடுத்துப் பிறகு நிரந்தரமாக இருக்க விசா எடுக்கலாமென்று யாரோ சொன்னதால்தான் அப்படிச் செய்தவளாம். எனக்கு ஆஸ்த்மா கூடுவதால் நான் இந்த ஊரில் இருப்பது சரிவராது என்று திருப்பி அனுப்புகிறாளாம். எனக்கு ஆஸ்த்மாப் பிரச்சினை இல்லாவிடின் நிரந்தர விசாவுக்கு அப்ளை பண்ணும் முயற்சியில் இறங்கியிருப்பாளாம்.

இரண்டும் என்னுடைய பிள்ளைகள்தான். யார் சொல்வதை நான் நம்புவது? உண்மையைச் சொல்லப் போனால் வருத்தக்காரியாக என் மகளுக்குப் பாரமாக இருக்க எனக்கும் விருப்பமில்லை. அதனால் நான் ஊருக்குப் போகிறேன் என்று முதல் தடவை ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டி வந்த போது சொல்லியிருக்கிறேன்.

மூன்றாவது பிள்ளை ரஞ்சனோ எனக்கு யூகே நாட்டு விசா விபரங்கள் தெரியாது அதனால் நான் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை என்று விட்டு

விட்டான். என்னதான் சொன்னாலும் அவன் கடைக்குட்டி, தானுண்டு தன் வேலை உண்டு என்று இருப்பவன். தேவையில்லாமல் சண்டை போடுவதெல்லாம் அவன் சுபாவத்தில் இல்லை.

“அம்மா நீ வருவாயென்றால் நான் நியூசிலாந்திற்கு ஸ்பொன்சர் பண்ணுகிறேன் என்று நான் அப்பா சாகும்போது சொன்னது போல இப்பவும் சொல்கிறேன்.” என்று சொல்லித் தேவையில்லாத தர்க்கத்தில் இறங்காமல் பிராக்டிகலாக ஒரு தீர்வு சொன்னான்.

“கொழும்பில போய் சுந்தரியின் மேல் வீட்டில இருக்கிறாப்படி. எனக்கு அதுதான் சரிவரும்” என்று சொல்லி நான் மறுத்து விட்டேன்.

ரவி (மகன்):

எனக்கிருக்கிற கோபத்தில யாரை யாவது கண்ட மாதிரித் திட்டி விடுவேன் என்பதால் ஆபிசுக்கு இன்று ஃபாமிலி எமெர்ஜன்சி என்று சொல்லி லீவு போட்டு விட்டேன். உண்மையிலேயே இது ஃபாமிலி எமெர்ஜன்சிதான் ஆனால் என்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் அப்படித் தோணுதில்லை.

என் பெண்டாட்டி ரதியோ நான் இது பற்றிப் பேசினால் “உங்கள் அம்மா நளினியின் வீட்டில போய் என்ன பண்ணினாவோ யாருக்குத் தெரியும்? வெளியில் சொல்ல முடியாமல் நளினி அம்மாவைத் திருப்பி அனுப்பியிருக்

கலாம்தானே?” என்று மச்சாளுக்கு வக்காலத்து வாங்குகிறாள்.

என் மனைவிக்கும் அம்மாவுக்கும் ஒத்துப் போகாது. அதனால் நானும் அவவை ஸ்பொன்சர் பண்ணி இங்கு எடுக்கப் போவதுமில்லை. தம்பி ரஞ்சனைப் போலவோ அல்லது தங்கச்சி நளினியைப் போலவோ நான் காதலிக் கவுமில்லை. எனக்கு நடந்தது முழுமையாக அம்மா அப்பா பேசிச் செய்த கல்யாணம். அம்மாவே பொம்பிளை பார்த்துச் சாத்திரம் பார்த்துச் செய்து வைத்து விட்டுப் பின்னர் வந்த மருமகள் சரியில்லை என்று சொன்னால் நான் என்ன செய்ய முடியும்?

ரதி ஒன்றும் மோசமான பொம்பிளை இல்லை. எனக்கு நல்ல பெண்டாட்டி யாகவே இருக்கிறாள். என் பிள்ளைகளுக்கும் நல்ல தாயாகவே இருக்கிறாள். அப்பா இருந்தபோது அப்பாவுக்கும் அவளை நன்கு பிடிக்கும். ஆனால் அம்மாவைத்தான் அவளுக்குக் கண்ணில் காட்ட முடியாது. நான் கல்யாணம் செய்ய முன்னரே அமெரிக்காவுக்கு வந்து விட்டேன். அதனால் அவர்களுக்குள் ஒன்றாக ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்ததால் வந்த மாமியார் மருமகள் சண்டையு மில்லை. ரதிக்கு மாமனார் மேல்பாசமும் மாமியார் மேல் விரோதமும் எப்படி வந்தது என்று எனக்கு இன்றுவரை தெரியாது. அம்மாவோ அல்லது ரதியோ என்னிடம் காரணம் எதுவும் இதுவரை சொன்னதுமில்லை. கல்யாணம் பேசும் காலத்தில் அம்மா ஏதாவது ரதியின் மனது புண்படும்படி ஏதோ சொல்லி அதனால் வந்த கோபமாக இருக்கலாம்

என்பது எனக்குள் நானே உருவாக்கிக் கொண்ட ஊகம்.

அம்மாவோடு ஐந்தாறு நாட்களுக்கு முன்னர் கதைத்த போது சொன்னேன்.

“அம்மா அவள் உங்களுக்கு நிரந்தர விசா எடுக்காமல் விசிட்டர் விசா எடுத்து உங்களை ஏமாற்றிப் போட்டாளோ இல்லையோ? அவளுக்கு உங்கட வீட்டை விற்று வரும் காசு தேவை. அதுக்காகத் திட்டம் போட்டு உங்களை ஏமாற்றிப் போட்டாள். நான் அவள் விசாவுக்கு அப்ளை பண்ணும்போது விசாரிச்சனான் என்ன விசா எடுக்கிறாய் என்று. என்னுடைய நண்பன் லண்டனில் இமிக்ரேஷன் லோயராக இருக்கிறான். அவனிடம் உதவி கேட்டால் எல்லாம் சரியாகச் செய்து தருவான் என்று சொன்னேன். அதுக்கு அவள், அண்ணா எனக்கு நான் என்ன செய்கிறேன் என்று தெரியும் என்று சொல்லி என் வாயை அடைத்துப் போட்டாள். இப்பதான் அவள் உங்களை விசிட்டர் விசாவில் எடுத்த கதை சொல்கிறாள். உங்கட ஆஸ்த் மாவைச் சாட்டிக் கழட்டி விடுகிறாள். நீங்க அங்க இருந்து ஏதாவது ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்த் தங்கிச் சிகிச்சை எடுக்க வேண்டி வந்தால் ட்ரிஸ்ட் என்ற படியால பிறைவேட்டாகத்தான் கொண்டு போக வேண்டி வரும். அது செலவாகிப் போயிடுமென்று பயப்படுகிறாள்.”

அம்மாவுக்கும் மகள் தன்னை ஏமாற்றி விட்டாள் என்று தெரிகிறது. ஆனாலும் ஒரே ஒரு பெண்பிள்ளை என்று அதிகம் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்த தன்னுடைய செல்ல மகளை விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை.

“ரவி, நானேதான் முதல் தடவை ஆஸ்பத்திரி போகும் போது கொழும்புக்குப் போகப் போகிறேன் என்று சொன்னேன். நான் கொழும்பில் போய் சந்தோஷ மாகச் சுந்தரி வீட்டு மேல்மாடியில் இருப்பனடா. நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே.” என்று எனக்கு ஆறுதல் சொல்லி என் வாயை அடைத்து விட்டார்.

தம்பி ரஞ்சனுக்குப் போன் பண்ணினேன்.

“என்னடா இப்படி அம்மாவை நடுத்தெருவில் விட்டு விட்டாள் நளினி? எனக்குக் கையும் ஓடல காலும் ஓடல.”

“அண்ணே, நடந்தது நடந்து போச்சது. யாரில் தப்பு என்று எல்லாம் கதைச்சுக் கொண்டிருந்து ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. அம்மாவுக்குப் பிராக்டிகலான தீர்வு சொல்லி விட்டேன். ஆனால் அவ மறுத்து விட்டா. ஆகையால் இது இனிமேல் என்னுடைய கையில் ஒன்றுமில்லை. அம்மாவைக் கன்வின்ஸ் பண்ண முடியுமென்றால் செய்து பார். அவ ஓகே என்றால் நான் ஸ்பொன்சர் பண்ணும் வேலையை ஆரம்பிக்கிறேன்.” என்று மிகவும் அமைதியாகப் பதில் சொல்கிறான்.

அம்மாவை நளினி ஏமாற்றி விட்டாள் என்று அப்பட்டமாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அவனோ அவனுடைய அக்காவைக் குறை சொல்லாமல் எனக்கும் அம்மாவுக்கும் பிராக்டிகலான தீர்வு சொல்கிறானாம். இப்படிச் சூடு சொரணை

என்று ஒரு உணர்ச்சியுமில்லாத ஜென்மம் எனக்குத் தம்பியாக எப்படித்தான் வந்து பிறந்தானோ என்று தெரியவில்லை.

“ஏண்டா, நளினி அம்மாவை ஏமாற்றி வீட்டை விற்கப் பண்ணிக் காசை எடுத்து விட்டாள் என்கிறது உனக்கு விளங்க வேயில்லையா?”

“அண்ணே, அக்கா ஏமாற்றினாளா இல்லையா என்று இப்ப நாங்கள் இரண்டு பேரும் கதைச்சு என்ன காணப் போகிறோம்? “

“அப்ப அவள் செய்தது சரி என்று நீ சொல்கிறாய். அப்படித்தானே?”

“அக்கா செய்தது சரியா பிழையா என்று சொல்வதற்கு நான் யார்? உங்களைப் பற்றியோ அக்காவைப் பற்றியோ நான் கதைக்க முடியாது. உங்களுக்கு எது சரி என்று படுகிறதோ அதைச் செய்கிறீங்க. அதே போலத்தான் அக்காவும். அம்மாவை எடுத்து என்னோடு வைத்துப் பார்ப்பதற்கு நான் தயார். என்னோட வைஃப்லுசியும் அதைத்தான் சொன்னவள். ஆனால் அம்மா வர மாட்டேன், என்று அடம் பிடித்தால் நான் என்ன செய்ய முடியும்? அவவுக்கு கொழும்பிலிருப்பதற்குச் செலவுக்கு வேண்டுமானால் பணம் அனுப்புகிறேன். நீங்களும் விரும்பினால் கொஞ்சம் அனுப்புங்க. சுந்தரி ஆண்டி வீட்டில் அம்மா வாடகையைக் கொடுத்து இருக்கட்டும். எல்லாம் சரியாகி விடும்”

“கோடிக்கணக்கில் அவள் அம்மாவின் வீட்டை விற்றுச் சுருட்டிக் கொண்டு நடுத்தெருவில் விடுகிறாள். நான் ஏன் காசு அனுப்ப வேணும்? அவளையே

அனுப்பச் சொல்லிக் கேளு.” கோபத்தில் கொஞ்சம் சத்தமாகவே சொன்னேன்.

“நீங்களும் விரும்பினால் அனுப்புங்க என்றுதானே சொன்னேன். கட்டாயமாக அனுப்புங்கோ என்று சொல்லவில்லையே. எதுக்குக் கோப்படுகிறீங்க? அக்காவும் விரும்பினால் அனுப்பலாம் அல்லது அனுப்பாமலும் விடலாம். அது அவவுடைய விருப்பம்.”

இந்த லூஸிப் பயலோட கதைச்சா எனக்கு இருக்கிற பிரஷர் இன்னும் கூடும் என்று நினைத்து அத்தோடு அந்தப் போன் கோலைக் கட்டப் பண்ணி விட்டேன்.

நளினி அம்மாவை நடுத்தெருவில் விடுகிறதுக்கு நான் ஏன் காசு செலவளிக்க வேண்டும். நான் என் குடும்பத்தைப் பார்க்க வேண்டாமோ? அம்மா வீட்டை விற்று எனக்கு ஒன்றும் தரவில்லையே. என்னிடமிருப்பது எல்லாமே நானே உழைத்துச் சம்பாதிச்சது தானே. அதை ஏன் நான் அம்மாவுக்குக் கொடுக்கணும்?

ரஞ்சனை மாதிரி அநியாயங்களைக் கண்டும் அதுபற்றிக் கண்டிக்காமல் தங்கள் வேலையை மட்டுமே பார்த்துக் கொண்டு சுயநலமாக இருப்பதால்தான் நம்ம சமுதாயமே சீரழிந்து போகிறது.

என் கோபத்தை அடக்க ஒரு சிகரட்டுப் பிடித்தேன். யாருடனாவது கதைக்க வேண்டும் போலுள்ளது. ஆனாலும் நான் சொல்வதைக் கேட்கவோ, எனது கோபத்துக்கு ஆறுதல் சொல்லவோ, யாருமில்லாத அனாதையாக நான் இருக்கிறேன். குடும்பப் பிரச்சினையை நண்பர்களிடம் போய்ச் சொல்ல முடியாது. நம்ம குடும்பத்தைப் பற்றிக்

கேவலமாக நினைப்பார்கள்.

நளினி இனி நான் கோல் பண்ணினால் எடுக்க மாட்டாள். இவ்வளவு கேவலமானவர் ஒருத்தி தங்கச்சி என்று இருப்பதை விட அவளுடன் தொடர்பே இல்லாமல் இருப்பது எனக்கும் நல்லதுதான்.

சரி ஊருக்குத் திருப்பி அனுப்புறவள் அம்மாவுக்கு அளவான ஒரு சின்ன ஃப்ளாட் ஆவது வாங்கிக் கொடுக்கலாம்தானே. அம்மா வீடு விற்றுக் கொடுத்த காசு முழுக்கத் தனது கடன்கள் அடைக்கக் கொடுத்து விட்டாளாம். கையில் காசு இல்லை என்கிறாள். அது மட்டுமல்லாமல் கொழும்பில் போய் ஒரு ஃப்ளாட் வாங்குவது என்ன அவ்வளவு சுலபமான காரியமா? அதற்குப் போய் நின்று மெனக்கெடுமளவுக்கு எனக்கு எங்கே நேரம் இருக்கிறது. தனியாக இருப்பதை விடச் சுந்தரி ஆண்டி வீட்டில் போய் இருக்கிறது அம்மாவுக்கும் பாதுகாப்பு என்று வியாக்கியானம் வேறு. நான் கொஞ்சம் கடுமையாக வாதாடிய போது நீயும் பிள்ளைதானே வாங்கிக் கொடு என்று சொல்லி விட்டுப் போனை வைத்து விட்டாள்.

நானும் அம்மாவுக்குப் பிள்ளைதான். ஆனால் அவ இருந்த வீட்டை விற்றுக் காசு நான் வாங்கவில்லையே. அவள் தனது வருமானத் துக்கு மிஞ்சின வாழ்க்கை வாழ்வதற்குக் கடன் அதிகமாக வாங்கி விட்டு அம்மாவை நடுத்தெருவில் விடுவது என்ன நியாயம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவளுடைய புருஷன் சில வேளைகளில் பிரஷர் கொடுத்தி

ருக்கலாம். ஆனாலும் அம்மா இவளைப் பெற்றெடுத்த தாயல்லவா. நன்றி கெட்ட ஜென்மமாக எப்படித்தான் எனக்குத் தங்கச்சியாகப் பிறந்தாளோ தெரியவில்லை.

நளினி(மகள்)

வீட்டுக்கு வந்து பார்த்த போது நாங்கள் பிளேனில் இருக்கிறோம் என்று மாலதியின் வாட்ஸ்அப் மெசேஜ் தெரிந்தது. தாங்க்யூ என்று பதில் போட்டேன். இப்போ கொழும்பில் நேரம் அதிகா லையாக இருக்கும். இன்னும் ஒரு இரண்டு மணி நேரத்துக்குப் பிறகுதான் சுந்தரி ஆண்டிக்குப் போன் பண்ணலாம்.

பிள்ளைகள் படுக்கைக்குப் போய் விட்டார்கள். பள்ளிக்கூடம் போகும் நாட்களில் ஒன்பது மணிக்கே தூங்கப் போய் விட வேண்டுமென்பது சிறுவயதிலிருந்தே பழக்கி விட்டோம். பிள்ளைகளுக்கும் அம்மம்மா திரும்பி ஊருக்குப் போவது கொஞ்சம் கவலை தான். மூத்தவளை விடச் சின்னவளுக்குத்தான் அதிகம் கவலை. கிட்டத்தட்ட ஆறுமாதமாகச் சின்னவளைப் பள்ளிக் கூடம் கொண்டு போய் விட்டுக் கூடி வருவது அம்மாதான். அதனால் அவளுக்கு அம்மா மேல் கொஞ்சம் அதிகமான பிரியம். இன்று கூடக் கடைசி நாளாக இருந்த போதும் நானே போய்க் கூட்டி வருகிறேன் என்று அம்மா பள்ளிக்கூடம் போய்க் கூட்டி வந்தவ.

ராம் எனக்காக வெயிட் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

“அம்மா மாலதியோட சந்தோஷமாகப் போனாவா?”

“அவவுக்கு எந்தவித இமோஷனும் இல்லை. சிரித்துக் கொண்டுதான் சந்தோஷமாக எனக்குக் கைகாட்டி விட்டுப் போகிறா. எனக்குத்தான் கண்ணீர் வந்தது. ஆனாலும் அவவுக்குத் தெரியாமல் துடைச்சப் போட்டேன். நான் அழுவதைக் கண்டால் அவவும் இமோஷனலாகி விடுவாதானே.” என்று சொல்லும் போதே நான் அழுதுவிடுவேன் போலிருந்தது.

“நான் சுந்தரி ஆண்ட்டியோட கதைச்சிட்டுத்தான் வருவன். இப்ப அதிகாலையாக இருக்கும் அவவுக்கு, நீங்க போய்ப்படுங்க நாளைக்கு வேலைக்குப் போக வேணும் தானே.”

“ஓகே. குட்நைட்.” என்று சொல்லி விட்டு அவர்படுக்கையறையை நோக்கிப் போனார்.

இப்பதான் இரவு பத்து மணி. எப்படியும் பன்னிரண்டு மணிக்குப் பிறகுதான் சுந்தரி ஆண்ட்டிக்குப் போன் பண்ணலாம். ஒரு தேநீர் போட்டுக் கொண்டு வந்து சோபாவில் உட்கார்ந்தேன்.

அம்மா திரும்பிப் போவதாக முடிவெடுத்த நாளிலிருந்து இரண்டு வாரங்களாக ரவி அண்ணன் எனக்கு அடிக்கடி போன் எடுத்துத் திட்டுவதுதான் வேலை. அதற்கு முன்னாலும் ஏதோ என்னைப் புகழ்ந்து பேசியதில்லை. எப்போதும் குறைதான் சொல்லுவான். ஆனாலும்

நேரடியாகத் திட்டுவதில்லை. இதுவரை அவன் சொல்வது பிடிக்காவிட்டாலும் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான் இன்று பொறுமையிழந்து விட்டேன். அதனால் போனைப் பாதியிலேயே கட் பண்ணி இனிமேல் போன் பண்ணுதல் மெசேஜ் பண்ணுதல் எதுவும் செய்ய வேண்டாம் என்று ஒரு வாட்ஸ்அப் மெசேஜ் அனுப்பி அவன் உறவைத் துண்டித்து விட்டேன். இதுவரை என்னை மட்டுமே திட்டியவன் இன்று என் கணவரையும் சேர்த்துத் திட்டியதை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவருக்கும் அம்மா போவதற்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லை. அம்மாவுடன் அவர் மிகவும் அன்பாகவே நடந்து கொண்டார்.

அண்ணாவைப் பொறுத்தவரை நான் அம்மாவின் வீட்டை விற்றுக் காக எடுத்து விட்டேன் எனும் வயித்தெரிச்சல்தான் பிரச்சினை. அப்பாவிடம் எனக்கும் தம்பிக்கும் முன்னாலேயே ஒரு நாள் கேட்டான் “நீங்கள் எப்படி உங்கள் வீட்டை அவருக்கு மட்டும் எழுதிக்கொடுக்க முடியும். ஆம்பிளைப் பிள்ளைகள் எங்களுக்கும் பங்கு உண்டு தானே?”

“அது அவருக்குச் சீதனமாக நாங்கள் கொடுப்பது. அது பற்றிக் கேட்க யாருக்கும் உரிமையில்லை” என்று கொஞ்சம் கடுமையாகவே சொல்லி விட்டார் அப்பா. அன்றிலிருந்து அவனுக்கு அப்பா அம்மா மேல்கோபம். ஆனால் வெளியில் காட்டிக் கொள்வதில்லை.

நான் அம்மாவை நடுத்தெருவில்

விட்டு விட்டேனாம். அம்மா சுந்தரி ஆண்டி வீட்டில், அவரின் நாற்பது வருடகால நண்பியுடன், அவங்க ஆதரவோடதான் இருக்கப் போறா. அண்ணனுக்கு அம்மா மேல் அக்கறையிலலை. நான் வாங்கிய காசைத் திருப்பி அம்மா விடம் கொடுக்கப் பண்ணுவதில்தான் அக்கறை. அண்ணிக்குக் கொடுத்த வீட்டை விற்றுத்தான் அவர் அமெரிக்காவில பெரிய வீடு வாங்க டெபொசிட் கட்டினவர். என் அம்மா அப்பா எனக்குத் தந்த வீட்டை நான் விற்றுக்காசு எடுத்துத் தப்பு என்று புத்தி சொல்கிறார்.

அண்ணன் சொல்வதில் ஒன்று உண்மை. எங்கள் வருமானத்துக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் எங்கள் வாழ்க்கைத்தரம் இருக்கின்றது. நாங்கள் எங்கள் விருப்பப்படி எங்கட காசில வாழ்ந்தால் அவருக்கு என்ன? நான் என்னைச் சுற்றியுள்ள நண்பர்கள் உறவினர்கள் தரத்துக்குச் சமமாக வாழ ஆசைப்படுவதில் என்ன தப்பு இருக்கிறது? அதனால் கடன் அதிகமாகி விட்டது. கிரெடிட் கார்டுகளிலும் நிறையக் கடன். அதற்கு வட்டி கட்டுவதற்கே என் சம்பளத்தில் பாதி போகிறது.

எனக்குச் சொந்தமாக வரப்போகிற அம்மாவின் வீட்டை விற்று அந்தக் கடன்கள் எல்லாம் கட்டிப் புதுசா ஒரு காரும் வேண்டினால் அது பற்றிக் கதைக்கிறதுக்கு அவருக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? நான் அம்மாவை ஏமாற்றிப் போட்டேனாம். அம்மா லண்டன் வருவதற்கோ அல்லது திரும்பிப் போவதற்கோ ஃபினைட் டிக்கட்டுக்குக்

கூட ஒரு டாலர் கொடுக்காதவனுக்கு நான் அம்மாவை ஏமாற்றிப் போட்டேன் என்று சொல்ல என்ன அருகதை இருக்கிறது?

அண்ணன் தான் இப்படிக் குறை சொல்கிறானே தவிர அம்மாவோ தம்பியோ இது பற்றி என்னிடம் ஒன்றும் குறையாகச் சொல்லவில்லை. உண்மையைச் சொல்லப் போனால் அம்மா வீட்டை விற்று முழுக்காகம் எனக்குத் தரவில்லை. கால்வாசி தன்னுடைய சேமிப்புக் கணக்கில கொழும்பில போட்டுவிட்டா. அது இருக்கும்வரை அவவுக்குப் பணத் தட்டுப்பாடு இருக்காது. அதை விட அப்பாவின் பென்ஷனும் வருகிறது. அம்மா உண்மையில் அண்ணா சொல்வது போல நடுத்தெருவில் சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாதவவாக இல்லை.

மீவி பார்க்கும் மூடிலும் இல்லை. யாருடனாவது கதைத்தால் மனதுக்கு ஆறுதலாக இருக்கும் போலத் தோன்றியது. தம்பிக்கு இப்போ பகல் நேரம் வேலையில் இருப்பான். ஆனாலும் போன் பண்ணிப் பார்ப்போம் என முடிவெடுத்தான்.

“ஹலோ” மறுமுனையில் ரஞ்சனின் குரல் கேட்க எனக்கு இதமாக இருந்தது.

“தம்பி, இப்ப உனக்கு வேலை நேரம் கதைக்கலாமோ?”

“ஓமக்கா, பிரச்சினையிலலை. கதைக்கலாம். சொல்லுங்கோ என்ன விஷயம்?”

“அம்மா பிளேனில் ஏறிட்டா தம்பி.” சொல்லும் போதே என் குரல் தளதளத்

தது.

“ஓகே. குட் தனியாவோ போகிறா?”

“இல்லை மாலதியும் போறாள். அவள் கொழும்பில் சுந்தரி ஆண்ட்டி கையில் ஒப்படைத்து விட்டுத்தான் தனது வீட்டுக்குப் போவாள்.”

“தட்ஸ் குட்.” தம்பி எப்பவுமே இப்படித்தான். ஷோர்ட் அண்ட் ஸ்வீட் பதில்கள்தான். இமோஷனே இல்லாத ஒரு ரோபோட்டோ இவன் என்று பல தடவைகள் நான் சிந்தித்ததுண்டு.

“அண்ணா ஒவ்வொரு நாளும் போன் எடுத்து என்னைத் திட்டுகிறார். அதனால் இனிமேல் போன் பண்ணாதே என்று சொல்லிப் போட்டன். நீ சொல்லடா, நான் என்ன இரக்கமில்லாத பணத்தாசை பிடித்த ராட்சசியாடா? அப்படித்தான் அவர் சொல்கிறார்.”

“அக்கா, அவர் எப்பவும் இமோஷனலாகக் கதைக்கிறவர். அவர் சொல்கிறதைப் பெருசா எடுக்கக் கூடாது. உனக்கு உன் மனச்சாட்சிப்படி நியாயமாக நடந்தால் சரி. நீ சரியாக இருந்தால் மற்றவர்கள் சொல்வதைப் பற்றி நீ ஏன் கவலைப் படவேண்டும்?”

“சரி, நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு. நான் செய்தது தப்பா?”

“அக்கா நீ செய்தது தப்பா சரியா என்று சொல்வதற்கு நான் உன்னோட முடிவுகளுக்கான எல்லாக் காரணங்களையும் தெரிந்தவனில்லை. உனக்கே தெரியும் நான் பொதுவாக மற்றவர்களை ஜட்ஜ் பண்ணும் பழக்கமில்லை. ஒவ்வொருவரின் செயலுக்கும் காரணங்கள்

இருக்கும். அது அவர்களுக்கு மட்டும் தான் தெரியும். மற்றவர்கள் அதை ஜட்ஜ் பண்ணக் கூடாது. நீ என் அக்காவாக இருந்தாலும் உன் குடும்ப வாழ்க்கை பற்றிய எல்லா விபரங்களும் எனக்குத் தெரியாது. அப்புறம் எப்படி, நீ செய்வது சரி பிழை என்று என்னால் சொல்ல முடியும்?” என்று ஒரு தத்துவச் சொற்பொழிவை எனக்குப் பதிலாகச் சொன்னான்.

அண்ணன் ஒரு விதம் தம்பியோ அதற்கு நேரெதிர். அண்ணன் என்னைக் கேவலமாகக் குற்றம் சாட்டுகிறான். ஆனால் தம்பியோ இது தனக்குத் தேவையில்லாத விஷயம் என்று எனக்கு நியாயம் சொல்ல மறுக்கிறான். எல்லாம் என் தலையெழுத்து.

“சரி, அக்கா, நான் வேலை செய்ய வேண்டும். அம்மா போன பிறகு மெசேஜ் பண்ணு.” என்று சொல்லி அவன் போனை வைத்து விட்டான்.

தேநீரைக் குடித்தபடி சிந்தித்துப் பார்த்தேன். தம்பி சொல்வதிலும் நியாயமுண்டு. நான் செய்வது நூறு வீதம் சரி என்று என் மனசாட்சி சொல்லுமாயின் நான் ஏன் கவலைப் படவேண்டும்? மற்றவர்களின் அபிப்ராயம் ஏன் கேட்க வேண்டும்? நான் கவலைப்படுவதும் மற்றவர்களின் அபிப்ராயம் தேடுவதும் என் மனசாட்சி நீ செய்வது தப்பு என்று சொல்வதால் அதற்கு நியாயம் கற்பிக்கலாம்? எனும் கேள்வி என் மனதில் எழுந்தது. அதற்கு விடை என்னவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

சுவர் மணிக்கூடு மணி பன்னிரண்டு

எனக்காட்டியது. சுந்தரி ஆண்டிக்குப் போன் பண்ணினேன்.

“ஹலோ ஆண்டி, நான் நளினி கதைக்கிறேன்.”

“ஹலோ நளினி. எப்படி இருக்கிறாய்? அம்மா பிளேன் ஏறிட்டாவோ?”

“ஓம் ஆண்டி, அம்மாவை மாலதியின் பொறுப்பில விட்டு விட்டுத்தான் வீட்டுக்கு வந்தனான். மற்றும்படி நான் ஏதோ இருக்கிறேன். அம்மாவைத் திருப்பி அனுப்பறுதுதான் ரொம்பக் கவலையாக இருக்குது ஆண்டி” சொல்லும் போது என் கண்ணில் வந்த கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டு சொன்னாலும் ஆண்டி என் குரலிலிருந்து நான் அழுவதைக் கண்டு பிடிச்சிட்டா.

“நளினி, அழாதேம்மா. உன் அம்மாவுக்கு இங்க ஒரு குறையுமில்லாமல் நாங்க பார்த்துக் கொள்ளுவோம். கவலையே பட வேண்டாம். நானும் அவரும் ஏர்போர்ட்டிற்குப் போய் அவவைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவோம்.” சுந்தரி ஆண்டி அண்ணன் ரவியைப் போலக் குற்றம் சாட்டாமல் ஆறுதல் சொன்னது மனதுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

“தான்ங்க்யூ ஆண்டி. அங்கிலையும் கேட்டதாகச் சொல்லுங்க.” என்று சொல்லி விட்டுப் போனை வைத்தேன்.

நானைக்கு வேலைக்குப் போகவேண்டும். ஆனாலும் எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. சீலிங்கைப் பார்த்தபடி நிம்மதியின்றிப் படுத்திருந்தேன். அவரோ நன்றாகக் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

சுந்தரி (சிவகாமியின் நண்பி):

காலையில் ஐந்தரை மணிக்கு அலாரம் வைத்து நளினியின் போன் கோல்தான். வழக்கமாக நானாக எழும்பும் நேரம்தான் அதனால் அவள் மீது குறை சொல்வதற்கில்லை. சிவகாமி லண்டன் போகும் போதும் நானும் இவரும் எங்கட காரில்தான் கொண்டு போய் ஏர்போர்ட்டில் விட்டோம். நளினி வந்துதான் கூட்டிக் கொண்டு போனவள். வீட்டை விற்றபடியால் லண்டன் போகும் முன்னர் ஒரு மாதம் எங்களோட தான் சிவகாமி இருந்தவள்.

ஏர்போர்ட்டிலிருந்து திரும்பி வரும் போது அவர் சொன்னார்

“இவ கெதியாத் திரும்பி வருவா”

“ஏனப்பா அப்படிச் சொல்கிறீங்க?”

“எனக் கென்னமோ நளினியின் பிகேவியர் எல்லாம் ஏதோ ஒரு அவசரத்தில் செய்கிறது போலத் தெரிஞ்சது. அதை விட சிவகாமிக்கு இந்த வயசில அந்த ஊர்க் குளிரெல்லாம் தாக்குப் பிடிக்க முடியுமோ என்றும் சந்தேகமாக இருக்கிறது.”

“உங்களுக்கு எந்த நேரமும் சந்தேகக் கண் தான். அவள் அங்கே போய் மக னோடு சந்தோஷமாக இருக்கப்போறாள்.” என்று அன்று அவரது எதிர்வுகூறலுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தேன். ஆனால் ஆறு மாதமாகும் முன்னமே அவர் சொன்னது சரியாகி விட்டது.

சிவகாமி லண்டன் போவதற்கு சில நாட்கள் முன்னால் அவள் என்னிடம்

மனம் திறந்து பேசினான்.

“பாவம் நளினி. கொஞ்சம் கஷ்டப் படுகிறான் போலத் தெரியுது. ரவியை அவளுக்குக் கொஞ்சம் உதவி செய்யடா என்று கேட்டால் அவன் அம்மா நான் வசதியாக வாழ்வது என் மனைவியின் சொத்தினால். அதற்குள் தங்கைச்சிக்குக் கொடுக்கப் போறன் என்று சொன்னால் அவள் என்னை மதிக்கவே மாட்டாள் என்று சொல்லிப் பெண்டாட்டிக்குப் பயந்தவனாக இருக்கிறான். ரஞ்சனோ அக்காவுக்குத் தேவையென்றால் அவ என்னிடம் கேட்கலாம். ஆனால் அவசரமான தேவையென்றால் மட்டுமே உதவி செய்வேன். அவவின் ஆடம்பரச் செலவுகளுக்குக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லிப் போட்டான். அதால்தான் நான் எனக்குப் பின் அவளுக்கு என்று எழுதிய இந்த வீட்டை விற்று அவளிடம் போகிறேன்.”

“அவளுக்கு ஏன் கஷ்டம்? இரண்டு பேரும்படிச்சுவங்கநல்ல உத்தியோகத்தில்தானே இருக்கிறாங்க.”

“ஓம் சுந்தரி. ஆனாலும் நளினியும் ராமும் விரலுக்கேற்ற வீக்கம் வேண்டும் எனும் பழமொழிக்கு அர்த்தம் தெரியாதவங்க. ராமின் குடும்பத்தில் மற்றவர்களும் லண்டனில் தன் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவர்களை விட வசதியாக வாழ்கிறார்கள். அதைவிட இவர்கள் பழகும் நண்பர்களும் இவர்களை விடப் பணக்காரர்கள் போலத் தெரிகிறது. நளினி சின்ன வயசிலிருந்தே கொஞ்சம் போட்டிக்குணம் கொண்டவள். அதனால் மற்றவர்கள் லெவலில் அவங்க

வருமானத்துக்கு மிஞ்சி வாழ்கிறாங்க போலத் தெரிகிறது. உண்மையா பொய்யா தெரியவில்லை. ஆனாலும் ரவியும் ரஞ்சனும் அவளிடம் போய் வந்தவங்க. இரண்டு பேரும் நேரடியாகச் சொல்லாவிட்டாலும் அவர்கள் சொன்ன விதத்தில் நான் ஊகித்துக் கொண்டது இதுதான்.”

“அப்படியென்றால் நீ காசைக் கொடுத்தாலும் கொஞ்ச நாட்களில் மீண்டும் இதே நிலைமை தானே வரும்.”

“நீ சொல்வதும் சரிதான். ஆனாலும் நான் என்னால் இயன்றதைச் செய்கிறேன். அவங்க இதுவரையில் பாடம் படித்த படியால் இனிமேல் கவனமாக இருப்பார்கள் என்று கடவுளை வேண்டுகிறேன்.”

வீட்டு போனின் அலறல் என்னைக் கடந்த காலத்து நினைவுகளிலிருந்து நிகழ்காலத்துக்குக் கொண்டு வந்தது.

“ஹலோ நான் ரஞ்சன் ஆண்ட்டி” என்று மறுமுனையில் ரஞ்சனின் குரல் ஒலித்தது.

“எப்படி இருக்கிறாய் ரஞ்சன்?”

“நான் நல்லாயிருக்கிறேன். நீங்களும் அங்கிலும் எப்படி இருக்கிறீங்க?”

“நாங்களும் நல்லாயிருக்கிறோமப்படி.”

“ஆண்ட்டி. நான் நேரடியாகவே விஷயத்துக்கு வருகிறேன். அம்மாவை உங்கள் வீட்டு மாடிப் போர்ஷனில் தங்க விடுவதற்கு நன்றி. அதற்கு நீங்கள் எவ்வளவு வாடகை வழக்கமாக வாங்கு வீங்களோ? அதைச் சொல்லுங்க நான் மாதா மாதம் அனுப்பி விடுகிறேன். அது மட்டுமில்லாமல் சமையல் மற்றும் வீட்டு

வேலைகள் செய்கிற லேடிக்கும் நான் முழதாகச் சம்பளம் அனுப்புகிறேன்.”

“அடேய், நீ பிறக்க முன்னரே உன் அம்மா என்னுடைய சிநேகிதி. அவளிடம் நான் காக வாங்கப் போறதில்லை. அது மட்டுமில்லை எங்களுக்கோ பிள்ளை குட்டி என்று ஒன்றும் கிடையாது. நீ அனுப்புற காசைச் சேர்த்து என்ன செய்யப் போகிறோம்? வசதியாக வாழு மளவு அங்கிலோட பென்ஷனும் வருகிறது. அவசரச் செலவுக்குத் தேவையான சேமிப்பும் இருக்கிறது.”

“நீங்க சொல்கிறது விளங்குது. ஆனாலும் எனக்கு என் அம்மா மற்றவர்களில் தங்கி வாழாமல் பார்க்க வேண்டிய கடமை என்று ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? அதனால் நீங்கள் என்னிடம் வாங்கித்தான் ஆகணும். இதை நீங்க வேறு யாருக்கும் சொல்லவும் தேவையில்லை. முக்கியமாக அக்காவிடமும் அண்ணனிடமும்.”

“ஏனடா உன் சகோதரங்களுக்குச் சொல்லாமல் தரப் போகிறாய்?”

“அவர்கள் வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் விதம் வேறு. நான் பார்க்கும் விதம் வேறு. என் கடமையை நான் செய்வது வேறு யாருக்கும் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர்களின் மனதில் நல்லெண்ணம் வர வைக்க நான் செய்ய வில்லை. அம்மாவுக்குப் பிள்ளையாகக் கடைமையைச் செய்கிறேன். அவர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தேவையில்லாத ஒரு விஷயம். அம்மாவை என்னிடம் வரும் படி கேட்டேன் ஆனால் அவவுக்கு விருப்பமில்லை. உங்களோடு இருக்கப்

போவதாகச் சொன்னதால் நானும் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. அம்மாவின் விருப்பப்படி விட்டு விட்டேன்.”

“சரி ரஞ்சன். அம்மா வந்த பிறகு இது பற்றி ஆறுதலாகக் கதைப்பம். தேவையில்லாத கதைகளைப் பேசாமல் தேவையான காரியத்தை மட்டும் செய்யும் உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற தற்குச் சிவகாமி கொடுத்து வைத்தவள். அவள் வந்து கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு கதைப்பம்” என்று சொல்லிப் பின் அவனது குடும்ப நலன்களை விசாரித்து விட்டுப் போனை வைத்தேன்.

கையில் தேநீருடன் என்னுடைய கணவரை எழுப்பினேன்.

“என்ன சிநேகிதி வருகிறாள் என்று சந்தோஷமாக இருக்கிறாய் போல?” என்று சொல்லிக் கொண்டு எழுந்து தேநீரை வாங்கினார்.

“ஓம் எனக்கு மட்டுமே உங்களுக்கும் தானே அவள் சிநேகிதி.”

“அது சரி, கீழ்வீட்டில் பெண்டாட்டி. மேல் மாடியில் சிநேகிதி என்று இரண்டு பொம்பிளையோட வாழ்க்கை ஒரு முப்பது வருஷத்துக்கு முன்னால கிடைச்சிருந்தா நல்லயிருந்திருக்கும்” கிழவனா னாலும் குறும்புத்தனம் போகவில்லை அவருக்கு.

“கிழட்டு மாப்பிளைக்கு ஆசை கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது. தேத்தண்ணியைக் குடிச்சிட்டுப் போய் பல்லை விளக்கிட்டு வாங்கோ தோசை சுடுகிறேன். ஏர்போர்ட்டுக்கும் போகணும்ல்லவா.”

மாலதியோடு சிவகாமியும் வந்தாள். உண்மையில் நான் அவள் கொஞ்சம் கவலையாக இருப்பாளோ எனப்பயந்து கொண்டுதான் அவளது வருகைக்காகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவளோ சிரித்த முகத்தோடு சந்தோஷமாக வந்து என்னைக் கட்டிப் பிடித்தாள். அந்தக் காட்சியை மாலதிதனது போனில் போட்டோ எடுத்தாள்.

“அங்கிள், ஆண்ட்டி எப்படி இருக்கிறீங்க?” மாலதியும் வந்து எங்கள் இருவருக்கும் ஒரு ஹக் கொடுத்து விட்டுக் கேட்டாள்.

“எங்களுக்கென்ன குறை ஜாலியாக இருக்கிறோம். ஆண்ட்டிக்குக் கொஞ்சம் வயசாயிடுச்சு மற்றும்படி எவ்ரிதிங்க் இஸ் ஒகே.” என்று என் கணவர் பதில் சொன்னார்.

“அப்போ உங்களுக்கு வயசாகலியா, அங்கிள்?”

“அவர் என்றும் மார்க்கண்டேயர் என்று நினைப்பு.” என்று சிரித்தபடி மாலதிக்குப் பதில் சொன்னாள் சிவகாமி. மாலதியும் சிரித்தாள். “அப்புறம் என்ன சிவா ஆண்ட்டியும் உங்க கூட ஜாலியாக இருக்கப் போறாங்க. நான் அப்புறமா வீட்டுக்கு வந்து உங்கள்மூன்று பேரையும் பார்க்கிறேன்.” என்று சொல்லி எங்களிடமிருந்து விடை பெற்றாள் மாலதி.

வீட்டுக்கு வந்ததும் சிவகாமிக்குப் பயணக்களைப்புத் தீர ரெஸ்ட் எடுக்கச் சொன்னேன்.

அவள் கொஞ்ச நேரம் தூங்கி விட்டு இரவு ஏழுமணி போலக் கீழே எங்களிடம் வந்தாள். மூவரும் ஒன்றாகவே உட-

கார்ந்து சாப்பிட்டோம்.

ரஞ்சன் போனில் பேசியதைச் சொன்னேன். சிவகாமியின் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

“ஏனடி அழுகிறாய்?” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவள் கண்ணீர் துடைக்க ஒரு டிஷூ கொடுத்தேன்.

“நான் அழவில்லை சுந்தரி. இது ஆனந்தக் கண்ணீர். அதிகம் பேசாதவன். உணர்ச்சிகளைக் கொட்டாதவன். மற்றவர்களைக் குறையே சொல்லாதவன். அவன் ஒரு நியூசிலாந்துக் காரியைக் கட்டப் போகிறேன் என்று சொன்ன போது எதிர்ப்புத் தெரிவித்தவன் நான் தான். ஆனாலும் அவனுடைய அப்பா அவன் கல்யாணம் அவன் விருப்பப்படி நடப்பதே நல்லது என்று சொன்னதால் அமைதியாகினேன். இன்று அவன் ஒருத்தன் தான் பிராக்டிகலா என்ன தேவையோ அதைச் செய்யணும் என்று சொல்கிறான். அதனால் தான் நான் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டேன். நான் பார்த்துக் கட்டி வைச்ச மூத்தவனின் பெண்டாட்டிக்கோ என்னைக் கண்டாலே பிடிக்காது. நான் பெற்ற ஒரே ஒரு செல்ல மகளுக்கோ எத்தனையோ பிரச்சினைகள்.” என்று சொல்லிக் கொண்டே கண்ணில் வழிந்த நீரைத் துடைத்தாள் சிவகாமி.

“வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே. நீ இங்கு வந்தது உனக்கு நல்லது சிவா. அதை விட எனக்கும் நல்லது. இவளோட மூஞ்சியையே மட்டுமே தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்து எனக்கும் போரடிச்சப் போச்சது.” என்று என்

கணவர் தனது வழக்கமான குறும்புப் பேச்சை ஆரம்பிக்க சிவகாமியும் சிரித்தாள்.

“சரி நீ வந்து விட்டாய் என்று நான் ஒரு ஃபேஸ்புக் ஸ்டேடஸ் போடணுமல்லவா. எங்கள் இரண்டு பேரையும் ஒரு போட்டோ எடுத்துத்தாங்க.” என்று சொல்லி எனது போனை எனது கணவரிடம் கொடுத்தேன்.

“ஏன் நீங்க இரண்டு பேர் மட்டும்? நானுமிருந்தால்தானே போட்டோ கவர்ச்சியாக இருக்கும்.”

“சரி முதலில் எங்கள் இரண்டு பேரையும் எடுங்க. அடுத்ததாக நீங்களும் நின்று ஒரு செல்ஃபி எடுங்க. இரண்டு போட்டோவும் போட்டு உங்களையும் டேக் பண்ணி விடுகிறேன். இப்ப சந்தோஷமா?”

“ஓகே. அப்படியென்றால் சரி. இரண்டு பொம்பளைங்களை எப்படிடா இந்த வயசில சமாளிக்கிறாய் என்று என் நண்பர்கள் வம்புக் கமெண்ட் போடு வாங்க. கோபிக்கக் கூடாது என்று இப்பவே சொல்லி வைக்கிறேன்.”

“எனக்குத் தெரியும் தானே உங்கட ஃப்ரெண்ட்ஸோட தராதரம். கதைக் கிறதை விட்டு விட்டுப் போட்டோவை எடுங்க.”

அழகான ஒரு போட்டோ அத்துடன் அவரும் சேர்ந்தெடுத்த செல்ஃபி. தூப்பராக வந்திருந்தது. போட்டோக்களை அப்லோட் பண்ண ஃபேஸ்புக்கைத் திறந்தேன். முதலாவதாக என் கண்ணில் பட்டது சிவகாமி என்னை ஏர்போர்ட்டில் கட்டிப்பிடிக்கும் காட்சியை மாலதி

எடுத்த போட்டோ.

நளினி “அம்மாவின் மகிழ்ச்சியே என் மகிழ்ச்சி. அம்மாவின் ஆசைப்படி கொழும்பு போய்ச் சேர்ந்தார்.” என்று எங்கள் போட்டோவுடன் ஒரு பதிவு போட்டிருக்கிறாள். லைக்குகள் மற்றும் இதயக் குறிகளின் எண்ணிக்கை இருநூறுக்கும் மேல் அத்துடன் கமெண்டுகளின் எண்ணிக்கை ஐம்பதுக்கும் மேல்.

சரி என்னதான் கமெண்டுகள் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தேன்.

“உன்னை மகளாக அடையக் கொடுத்து வைத்தவன் உன் அம்மா”

“உன் தாய் புண்ணியம் செய்தவன்”

“வாவ், வாட் எ பியூட்டிஃபுல் போட்டோ. அம்மாவின் முகத்தில் தெரியும் மகிழ்ச்சி பிரைஸ்லெஸ்.”

“போட்டோ ஃபேஸ்புக்கில போடும் போதே சிரிக்கிறாய். என்னாச்சு உனக்கு?” என்று என்காதில்விழுந்த என் கணவரின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலே எனது போட்டோக்களை அப்லோட் செய்து “நாற்பது வருட காலத்து நட்பு. ஒரு சில மாதப் பிரிவின் பின்னர் மீண்டும் என் நண்பியுடன் இணைந்து கொண்டதில் மகிழ்ச்சி.” என்று பதிவு செய்தேன்.

மங்கம்மாவின் நீதி

நடுநிசியில் ஏதோ கடகட என்று ஒரு சத்தம் திடுக்கிட்டு எழும்பிய லோசனா கிணற்றுக்கட்டில் இருக்கின்ற மோட்டரைத்தான் திருடன் கழட்டுறானோ? என நினைத்தாள் இருந்தாலும் இப்ப என்ன செய்ய முடியும் என நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில் அவளின் மனதில் பக்கத்து வீட்டுக்காரரை எழுப்பிப் பார்ப்போம் அவங்கட மோட்டர்தானே கிணற்றடியில் இருக்கிறது என நினைத்தவள் போன் பண்ணினாள். போன் அணைக்கப்பட்டுள்ளது. என்ற தகவலை கேட்டதும் சரிகாலையில் பார்ப்போம் என கட்டிலில் அமர்ந்தாள் அமர்ந்து ஜந்து நிமிடத்துக்குள் தகரமும் தகரத்

திற்கு மேல் ஏதோ பாரமான பொருளும் சேர்ந்து கிணற்றுக்குள் விழுவது போன்ற சத்தம் கிணற்றின் அருகே தென்னமரங்கள் நிற்பதால் ஓலையோ தேங்காயோ? கிணற்றிற்குள் வீழ்ந்திருக்கும் என நினைத்தவள். கட்டிலில் படுத்து அறிதுயிலுக்குள் சென்றாள்.

நேரம் ஒருமணி ஜம்பது நிமிடத்திற்கு லோசனாவின் தாய் கமலா வந்து எழுப்பினாள், “லோசனா எழும்பு” “என்னம்மா?”

“நான் குசனிக்குள்ள தண்ணி குடிக்க போனனான். கிணற்றுக்குள்ள பிள்ளை பிள்ளை எனக் கூப்பிட்டு கேக்குது. என்னம்மா சொல்லுறியள்?” எனக்கேட்டு பதறி எழுந்தாள் லோசனா “நான் நினைக்கின்றன் யாரோ கிணற்றுக்குள்ள

விழுந்திட்டினம் ஒரு வயசான பெண்ணின் சத்தமாகத் தானிருக்கு அம்மா ஒரு வேளை மங்கம்மாவின் மாமி விழுந்திட்டாவோ?”

“இருக்கும் என்ன செய்யிறது?”

“மங்கம்மாவிற்கு போனை எடுத்து சொல்லி விடு” போன் பண்ணிப்பார்த்து “அம்மா தொலைபேசி அணைக்கப்பட்டுள்ளதாம் என்று கூறுகிறது.” “வெளியில் போய் கூப்பிடுவம்”,

“வேண்டாம் கள்ளர் பயம்”,

“நானும் நீயும் தனிய இருக்கின்றோம் யாராவது பூந்திட்டா? என்ன செய்யிறது” “ஒரு உயிரை சாகவிடுறது மனிதாபிமானம் இல்லை நடக்கிறது நடக்கட்டும்” எனக் கூறி வெளியில் சென்று கூப்பிட்டாள். யாரும் வெளியால் வரல பத்து நிமிடங்கள் கூப்பிட்டு ஏலாமல் கதவிற்குக் கல்லால்

எறிந்தும் பார்த்தாள். எந்தப் பயனும் இல்லை. கிணற்றுக்குள் பிள்ளை பிள்ளை என கத்தும் சத்தம் மட்டும் வந்துகொண்டிருந்தது. அமைதியான வேளையில் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து வருகிற சத்தம் படு பயங்கரமாக இருந்தது. கடும் பிரயத்தனம் பண்ணியும் யாரும் வெளியில் வராததால் மங்கம்மாவின் மைத்துனனுக்குக் கோல் பண்ணினாள்

“ஹலோ,”

“ஹலோ, இந்த நேரம் போல் எடுத்ததற்கு மன்னிக்க வேண்டும்.”

“பரவாயில்லை சொல்லுங்கோ உங்கட அம்மா கிணற்றுக்குள் விழுந்திட்டா,”

“என்ன சொல்லுறீங்கள் ?”

“இரவு பண்ணிரண்டு மணிக்கே விழுந்திட்டா”

“என்ன ? அவையிட்டச் சொன்னீங்களோ?”

“அவைக்குப் போனெடுத்தன் ... அரை மணித்தியாலமாக கூப்பிட்டு கொண்டிருக்கேன் எழும்பல”,

“நான் கொழும்புக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றேன்”.

“சுமன் அண்ணாவிற்கு கோல் பண்ணிப் பாருங்கோவன்.”

“அவர் என்கூடத்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறார்.”

“சரி யாரையாவது பார்த்து அனுப்புங்கோ இப்பவே நான்கு மணித்தியாலங்களாகிட்டுது.”

“ஏதோ ஒழுங்கு செய்யுறன்.” எனக்

கூறவும் போனைத் துண்டித்தாள்.

அவரும் யார் யாருக்கோ கோல் பண்ணி ஆட்களை ஏற்பாடுபண்ணி விட்டு லோசனாவிற்குக் கோல்பண்ணி “ஆட்கள் வந்து கொண்டிருக்கினம் ஒருக்கா பாருங்கோ”

“ஓகே நான் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கின்றேன். நீங்கள் பயப்படாதேங்கோ இங்க ஆட்கள் வந்திட்டினம் நான் பார்த்திட்டு உங்களுக்கு கோல் பண்ணுறேன்.” எனக்கூறி போனை கட்பண்ணி விட்டு “அண்ணா கேட திறந்துதானிருக்கும் உள்ளே போங்கோ”

“சரிம்மா” வந்தவர்கள் கிணற்றுக்குள்ளே எட்டிப்பார்த்து விட்டு

“நாங்கள் ஒன்றும் செய்ய இயலாது சில்வாவைக் கூப்பிடுவம்.” எனப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் பின் வீட்டுச் சுதனும் எழும்பி வந்து

“என்னக்கா சத்தமாயிருக்கு” என கேட்க லோசனா நடந்ததை கூறினாள். ஆட்டோகார சங்கர் சுதன், சில்வாவை ஏத்திக் கொண்டு வருவோம் வாறியா? போவோம் எனக்கூறி ஆட்டோவில் சென்று பத்து நிமிடத்தினுள் சில்வாவை ஏத்திக் கொண்டு வந்தார்கள். சில்வா கயிறை தென்னையில் இருந்து இழுத்துக்கட்டி கயிறறைப்பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே இறங்கினார். உள்ளே இறங்கியவர் ஒரு சாறி அல்லது சாறம் தாங்கோ எனக் கேட்க லோசனா ஒரு சாறியை கொடுத்தாள் அதை ஏனை போல கட்டி அதில் மனிசியை உட்கார வைத்து கயிறு கட்டி மேலே தூக்கி எடுத்தார்கள்.

பெரிய காயம் ஒன்றும் இல்லை.

இதுவரை நடந்த எதுவும் தெரியாத மங்கம்மா நல்ல தூக்கத்திலிருந்தாள் மங்கம்மாவின் கணவன், தம்பியார் சொன்னதை கேட்டு வேலையிடத்திலிருந்து அவசரமாக வந்து எழுப்ப “ஏன் வேளைக்கே வந்தனீங்கள்?” என மங்கம்மா கேட்கவும் எல்லாவற்றையும் பார்த்து அதிர்ச்சியடைந்தவர் “நான்கு மணித்தியாலங்கள் கிணற்றுக்குள் அம்மா விழுந்து கிடக்கிறா உனக்கு வீட்டில நடந்த ஒன்றும் தெரியாமல் செத்துப் போயா கிடந்தனி” என்று பேசிகாதைப் பொத்தி அடித்தார். அதற்கு பிறகுதான் வெளியில வந்து மாமியாரை கூட்டிட்டு போனாள்.

லோசனா, பஞ்சருக்கு கோல் பண்ணி “உங்கட அம்மாவிற்கு ஒன்றும் இல்லை நல்லா இருக்கிறா பயப்படாதேங்கோ”, “உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்லுறதோ தெரியவில்லை இதுகளுக்கு நான் எவ்வளவு உதவி செய்யுறன் அம்மாவை பார்க்காமல் என்ன செய்யுதுகளோ? தெரியவில்லை”

“சரி விடுங்கோ இருந்தாலும் உங்களுக்கு நன்றி சொல்ல வார்த்தை இல்லை” “ஒரு உயிரை காப்பாற்ற கடவுள் தந்த வரம் ஒகே பாய்” எனக்கூறி போனை துண்டித்தார். மனிசியை தூக்க வந்த அனைவரும் லோசனாவை பாராட்டினார்கள்.

காலை விடிந்ததும் லோசனாவின் வீட்டுக்கு வந்த மங்கம்மா “ஏன் அவசரப்பட்டு அவருக்கு கோல் பண்ணினீங்கள். எங்களை என்ன நினைக்கப்போறார்?”

என்றதும் லோசனாவின் தாய் கமலத்திற்கு கோபம் பொத்துக்கிட்டு வந்தது. “என்ன சொல்லுறீங்கள்? ஒரு உயிர் சாகக்கிடக்கையில் எப்படி பார்த்திட்டு இருப்பது உங்களுக்கு மனிதாபிமானமே இல்லையா?.” என்றதும்

“நீங்கள் எங்களுக்கு இரவு கோல் பண்ணவே இல்லை என்றாள்.” எல்லாம் பொறுமையாக கேட்டிருந்த லோசனா “அன்றி நீங்கள் போகலாம் இல்லை என்றால் கோபம் வந்திடும்” என்றதும் மங்கம்மா வெளியால் போனாள்.

லோசனாவும் தாயும் என்னடா வில்லங்கம் ஒரு உயிரை காப்பாற்றின தென்று சந்தோசப்படாமல் இப்படி இந்த மனுசிகதைக்கிறது எனநினைத்துக் கொண்டிருக்கையில் லோசனாவின் பிறண்ட் லோசனாவிற்கு கோல் பண்ணி “என்னடி பிசியோ?” எனக்கேட்க நடந்த சம்பவம் அனைத்தையும் கூறிகவலைப்பட்டவளுக்கு “லோசனா உனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை அந்த மனிசியை கிணற்றுக்குள் விழுத்தினதே இவளாகத்தானிருக்கும்”

“என்னடி சொல்லுறாய்”

“ஆமாடி இப்படி பேசிறவள் அப்படி செய்திருப்பாள். எதுக்கும் கவனமாக இருங்கோ அது உங்கட வீடு தானே முடிந்தா எழுப்பிவிடுங்கோ இதுகளை எல்லாம் வச்சிருக்க முடியாது சரி டி நான் உனக்கு கோல் எடுக்கின்றேன்”. என போனை துண்டித்தாள்

இப்படியான மங்கம்மாவின் ஆக்கினை அன்று முழுதும் தொடர்ந்தது இப்படி எத்தனை மங்கம்மாக்கள்

எத்தனை வயோதிபர்களின் ஆதரவில் வாழ்ந்து கொண்டு அவர்களின் நிம்மதியை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களோ? இவர்களைப் போலுள்ளவர்க

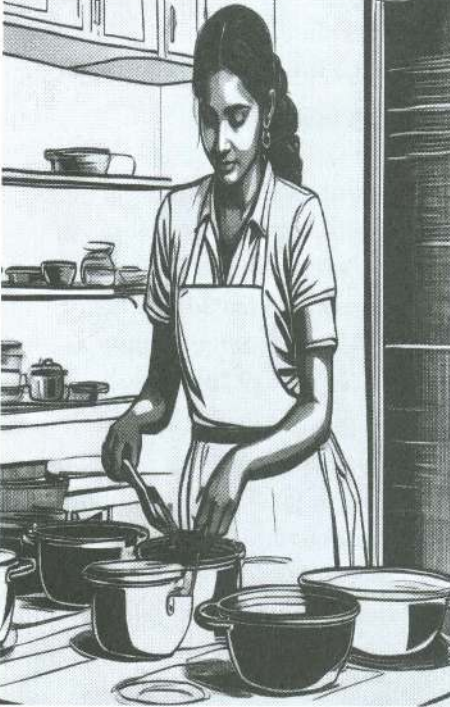
ளால்தான் முதியோர் இல்லங்கள் உருவாகின்றது என நினைத்து லோசனா மனதிற்குள்ளே அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

ராகுல சாங்கிருத்தியாயனின் சிம்ம சேனாபதி நாவலின் நூன் முகத்திலிருந்து.

வைசாலிக் குடியாட்சியைச் சேர்ந்த சிலருடைய பெயர்களை அவர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களிலே எவரையாவது அழைத்து வைசாலிக் குடியரசுபற்றிய வரலாற்று விவரங்களைத் தெரிந்து கூறும்படி சொன்னேன். அப்படி அவர் கூறுவாரேயானால் இனிமேல் எனது பேனா ஆவிகளோடு பேசும் அவரது வித்தையைக் குறித்துத் தீவிரப் பிரசாரம் செய்யும் என்று கூறினேன். ஆனால் அந்த ஆவிகள் பொய்யும் புனைச்சுருட்டுமான பேச்சுகள் பேசுமானாலோ என்னிடம் உரைகல் இருக்கிறது என்னும் விடயம் நினைவிருக்கட்டும் என்று எச்சரித்தேன். இதற்குக் கௌட்ஜி என்னென்னவோ சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். முடிவாக அவரது பேச்சின் சாரம் இந்த ஆவியுலக வித்தை என்பது குருடர்களுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் மட்டும் தான் என்றாயிற்று. பூதவைத்தியம் ஆவிகளோடு பேசும் வித்தை என்பதெல்லாம் எத்தகைய மோசடிகள் என்பதை எடுத்துக்காட்ட வேதான் இந்த விசயத்தை இங்கு குறிப்பிட்டேன். கௌட்ஜி காலமான சில வருடங்களுக்குப் பிறகு ஓர் அசாதாரண சம்பவம் நிகழ்ந்தது. சிறுபிராய முதலே ஏழை விவசாயக் குடும்பஸ்தர்களான எனது தாய் தந்தையர்கள் மிகுந்த சாமர்த்தியமாக இல்லாவிட்டாலும் என்னைச் சுகவாசியாக வளர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்தார்கள். சுகவாழ்வு மகாபாதகமானது என்பதும் தங்கமான உடலை மண்ணாக்க வேண்டுமென்றால்தான் அந்தப் பாவத்தை மூட்டை கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதும் அப்போது எனக்குமட்டும் என்ன தெரியும்?

பாசமலர்கள்

சியாமளா யோகேஸ்வரன்

வெளியில் மழை ஓய மாட்டேன் என்று சிந்திக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு விதப் புழுக்கமும், வளியில் அதிகரித்திருந்த ஈரப்பதனும் கோமதியின் பொறுமையை எப்போதோ விடை பெறச் செய்து விட்டிருந்தன. எதுவுமே நடவாதது போல் கணனிக்கு முன்னால் அமர்ந்திருந்து என்னமோ செய்து கொண்டிருந்த கணவனும் மகளும் கோமதியின் கோபத்துக்கு தூபம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவளும் தான் வாரத்தின் ஐந்து நாட்

களும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின் றாள். வேலை முடிந்து வந்ததும் வீட்டில் காத்திருக்கும் அத்தனை வேலைகளையும் செய்ய வேண்டும். களைப்பாயிருக்கின்றது, மனம் சரியில்லை, உடம்புக்கு முடியவில்லை என்று உட்கார்ந்து விட முடியாது. அவள் உட்கார்வதற்கு வீட்டில் யாரும் தடை சொல்லப் போவதில்லை. அந்தத் துணிச்சல் வீட்டில் யாருக்கும் இல்லை என்றாலும் போட்டது போட்டபடி அத்தனையும் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்று விடும் என்பதால் உட்கார மனம் வராது. வேலை செய்தால் தான் வீட்டில் இருப்பவர்களுக்கு, அதைச் சொல்லிக் காட்டி இரண்டு பேச்சு கொடுக்கலாம் என்பதற்காகவே முடியாவிட்டாலும் இழுத்துப் போட்டு எல்லா வேலைகளையும் செய்வாள். வேலைகளையெல்லாம் முடிக்கும் வரையாரையும் உதவிக்குக் கூப்பிட மாட்டாள்.

வயது போகப் போக உடலின் ஒத்துழையாமைப் போராட்டம் அடிக்கடி நிகழ்வதால் எரிந்து விழுவதும் அடிக்கடி நிகழ்வதைத் தடுக்க முடியவில்லை. மனம் நன்றாக இருந்தால், மறுக்கும் உடலை இழுத்துப் பிடித்து எல்லா வேலைகளையும் செய்ய வைத்து விடலாம். ஆனால் மன துக்குள் ஏதாவது புகுந்து

கொண்டு குடைகின்றது என்றால், செய்ய வேண்டிய வேலை பெரும் சுமையாய் கனக்கத் தொடங்கி விடுகின்றது. ஊரில் இருந்த போது மனம்சரியில்லை என்றால் நண்பிகளுடன் பேசி, அதன் அழுத் தத்தைக்குறைத்துக் கொண்டு விடலாம். அவுஸ்திரேலியா வுக்கு வந்த பின்னர், தனிமை பெரும் கொடுமையாக மாறிவிட்டிருந்தது.

பார்ட்டிகளுக்குப் போனால் குழக்களாக அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒவ்வொரு குழுவும் ஏதோவொரு வயதெல்லைக்குள் என்று இருப்பதால் பேசும் கருப்பொருளும் விதவிதமாக இருக்கும். குழந்தை இரவு தூங்கவில்லை என்றோ அல்லது சரியாகச் சாப்பிடவில்லை என்றோ இளம் தாயார் ஒருபக்கமாகப் புலம்ப, அதற்கு சிலர் இலவச ஆலோசனைகளை வழங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். பிள்ளை படிக்கவில்லை என்று இன்னொரு குழுவினர் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். மறுபக்கம்பதின்ம வயதுப் பிள்ளைகளின் பிரச்சனைகள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும். உலகப் பிரச்சனை, ஊர்ப் பிரச்சனையை ஒரு குழுவினர் அலசிக் கொண்டிருப்பார்கள். அடுத்த பக்கத்து விடுப்புப் பேச்சில் யாருடைய தாவது தலை உருண்டு கொண்டிருக்கும். எந்தக் குழுவில் இணைந்து கொள்வது பாதுகாப்பானது என்பது இன்றுவரை புரியாததால் கோமதி எந்தக் குழுவிலும் ஓட்டாமல் தனித்து நின்றிருப்பான்.

யாருக்கும் எந்தப் பலனும் இல்லாத அர்த்தமற்ற பேச்சுக்களைத் தொலைபேசி அழைப்பு எடுத்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் கோமதிக்குப் பெரிதாக ஆர்வமில்லை. அதனாலேயே மனம் விட்டுப் பேசுமளவுக்கு இங்கே எந்த நட்பும் அவளுக்கு அமையவில்லை. மனதில் தோன்றுவதைப் பூச்சு இட்டுக் கொள்ளாமல் அப்படியே பகிர்ந்து கொள்வதற்கு தனக்கென யாரும் இல்லையே என்ற கவலை கோமதிக்கு இல்லாமலும் இல்லை.

அவ்வப்போது ஊரில் இருக்கும் அவளது அக்கா சிவமதியிடம் எடுத்துத் தன்கவலைகளை கொட்டிக் கொள்வாள். அதுவும் எப்போதும் நடந்து விடுவதில்லை. சிவமதிக்கு இருக்கும் பிரச்சனைகள் அதிகம். கோமதியோ பிரச்சனையே இல்லாத ஒன்றைப் பெரிதாக்கிச் சொல்லும் போது மறுபக்கத்தில் பெரிதாக வரவேற்பு இருக்காது.

“ஹலோ” எனும் சிவமதியின் குரலிலேயே அவள் வீட்டில் ஏதோ பிரச்சனை என்று புரிந்து விடும். பிள்ளைகளால் பிரச்சனை, கணவனால் பிரச்சனை என்று முந்திக் கொண்டு தன் பிரச்சனைகளைச் சொல்லத் தொடங்கிவிடுவாள். அதற்குப் பிறகு அவளின் வேதனைகளைக் கேட்டு ஆறுதல் சொல்வதில் நேரம்பறந்து விடும். முடிவில் சிவமதிக்கு மட்டும் ஏன் கடவுள் இத்தனை சோதனைகளைக் கொடுக்கின்றான் என்று கோமதி வருத்தப்படுவதுடன் அன்றைய பொழுது அவப்பொழுதாகக் கடந்து விடும். இத்தனைக்கும் சிவமதியும் காதலித்து மணம் முடித்தவள் தான். மணம் முடித்த இத்தனை நாளில் ஒரு நாளாவது பிரச்சனைகள் இன்றி நிம்மதியாகக்

கடந்திருக்காதோ என்று தன் அக்காவை நினைத்துக் கோமதி வருந்துவாள்.

எந்தத் தொந்தரவும் கொடுக்காத கணவனும் மகளும் என்பதாலேயே, ஒன்றும் இல்லாத சின்னச் சின்னதான விடயங்களையும் பெரிதாக்கிப்பார்த்துக் கவலைப்படுகின்றேனோ என்று கோமதிக்கு எண்ணத் தோன்றும். சிவமதியின் வேதனையைத் தன் தலையில் போட்டு அவளைப்பற்றி எண்ணி வருந்துவதுடன் நிற்க மாட்டாள். அந்த வேதனையில் கணவனுடனும் மகளுடனும் எடுத்ததுக் கெல்லாம் எரிந்து விழுவாள். பின்னர் கோபக்காரி என்று வெளியிலும் வில்லி என்று உள்மனதிலுமாய் அவர்கள் உருவகம் செய்து கொள்வதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்து விட்டமைக்காக வருந்துவாள். அத்துடன் அக்காளுக்காகவும் தனக்காகவும் சேர்த்துக் கவலைப்படுவாள்.

கோமதிக்கு இன்று மனம் சரியில்லாமல் போவதற்கு காரணம் இல்லாமல் இல்லை. போன் எடுத்தால் வம்பு வரும் என்று ஒதுங்கி இருப்பவளுக்கு, இன்று காலையில் அந்த போனின் மூலமாகவே தலைவலி ஒன்று வந்து சேர்ந்தது. நடந்து முடிந்த கலை நிகழ்ச்சியில் தன் மகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்படவில்லை என்று கோமதி சண்டை பிடித்தாளாம் என்று தான்கேள்விப்பட்டதாக வம்புக்கு அலையும் பெண் ஒருத்தி காலையில் போன் எடுத்துச் சொல்லி விட்டிருந்தாள். அவள் கொழுத்திப் போட்டது கச்சிதமாகத் தன் வேலையைச் செய்தது. சொன்ன தகவல் சரியா பிழையா என்பதை ஒட்டி

உறவாடாத நண்பியிடம் உரிமையாகக் கேட்கத் தோன்றவில்லை. கேட்டதை உண்மையில்லை என்று உதறி விட்டு நிம்மதியாகவும் இருக்க முடியவில்லை. கோமதியின் இயல்புக்குப் பொருந்தாத அந்தக் குற்றச்சாட்டு அவளைப் போட்டுத் துன்புறுத்தியது.

போதாததுக்கு நேரத்துக்கு வீட்டுக்குத் திரும்ப முடியாதபடி அன்றைய வேலைப்பளுவும் அதிகமாயிருந்தது. வேலையில் இருந்து திரும்பும் போது பிடித்துக் கொண்டு விட்ட மழையால் வாகன நெரிசலிலும் சிக்கிக் கொண்டாள். வீட்டுக்குள் ஏறும்போதே பயங்கரத் தலைவலி மண்டையைப் பிளக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது கணவன் கிருஷ்ணாவும் மகள் சிந்துவும் தொலைக்காட்சியில் செய்தியைப் பார்த்து அலசிக் கொண்டிருந்தார்கள். வைத்தது வைத்த இடத்தில் இல்லாமல், மேசை முழுவதும் கலைந்து கிடக்கும் பொருட்களைப் பார்த்ததும் இழுத்துப் பிடித்து வைத்திருக்கும் பொறுமை சட்டெனப் பறந்து போனது. கழுவப்படாத கோப்பைகளும் காய்ந்தும் எடுக்கப்படாமல் மீண்டும் நனைந்து விட்ட உடுப்புகளும் கோமதியின் பொறுமைக்கு ஆப்பு வைக்க கோபம் வார்த்தைகளாக வெடித்தது. சிந்துவுக்கு முகம் நீண்டு விட பலத்த காலடிச் சத்தத்துடன் தன்னறைக்குச் சென்று கதவை அடித்துச் சாத்திக் கொண்டாள். கோமதிக்குக் கையாலாகாத தனத்தில் வந்த கோபத்துக்குக் கிருஷ்ணனுடன் பாய்ந்தாள். காலம்

முழுக்கக் கண் கலங்காமல் காப்பேன் என்று சத்தியம் செய்த குற்றத்துக்காகப் பாவம் கிருஷ்ணன் அமைதிகாத்தான்.

பரிதாபமாய் உட்கார்ந்திருந்த கணவனுக்கும் அறைக்குள் சென்று பூட்டிக் கொண்ட மகளுக்கும் எனப் பொறிந்து கொட்டினாள்.

“வீட்டிலை இருக்கிறீங்கள் ரெண்டு பேரும், வருவதற்கு இத்தனை நேரமாகுதே, ஒன்றும் சமைக்கா விட்டாலும் பரவாயில்லை. வீட்டை ஒதுங்க வைத்து ஏதாவது வெட்டிக்கிட்டி வைக்கவேணும் என்று தோணுதே. நியூஸ் பார்க்காட்டி உங்களுக் கெல்லாம் என்ன தலை வெடிச்சிடுமே?”

சொல்லிக் கொண்டே கோப்பைகளைச் சுழலுவதற்காகச் சத்தத்துடன் போட்டாள். மறுமுனையின் அமைதி அவளுக்கு இன்னமும் கோபத்தைக் கிண்டியது.

“நான் ஒருத்தி கத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். வாயைத் திறக்கத் தோணுதே?” முணுமுணுத்தாள்.

கிருஷ்ணனும் சிந்துவும் கூட அப்போது தான் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்கள். எதைச் சொன்னாலும் கோமதி குற்றம் சொல்லுவாள் என்பதில் கிருஷ்ணன் எதையும் சொல்லவில்லை. சொன்னால் இன்னமும் எகிறுவாள். மௌனம் காத்தால் ஐந்து நிமிடத்தில் அடங்கி விடுவாள் என்பது இத்தனை கால வாழ்வில் கிருஷ்ணனுக்கு தெரியாதா என்ன?

சொன்னது போலவே ஐந்து நிமிடத்தில் கோமதி குளித்து விட்டு வரு முன்னர் தம் இருவருக்குமாக தேநீரைக் கலந்து விட்டான். மனதுடன் உடற்க

ளைப்பும் சேர்ந்து கொள்ள, சோர்ந்து விட்டிருந்த கோமதி ரீயைப் பார்த்ததும் அமைதியானாள்.

கிருஷ்ணனின் முகத்தை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தாள். கோபமும் வருத்தமும் அவன் முகத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பது எழுதி வைத்தாற் போன்று தெரிந்தது.

“வேலையில் உயிரை வாங்குறாங்கள் அதுதான் களைச்சப் போனேன்.” கோமதி வெள்ளைக் கொடியை ஏந்தியவாறு தயங்கியபடி விளக்கம் சொன்னாள்.

“பரவாயில்லை விடு” கிருஷ்ணன் சொன்னதும் கோமதிக்கு உற்சாகம் வந்தது.

“இவா மீனா இருக்கிறா எல்லே, என்ன சொல்லியிருக்கிறா தெரியுமா?” கேட்டுத் தொடங்கியவள் காலையில் இருந்து தன் மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்த விடயத்தைக் கொட்டி முடித்தாள். கிருஷ்ணன் ஆறுதலாக ஏதாவது சொல்வான் என்று பார்த்தால்,

“அவ்வளவுதானே? கவலைப்படாத, விடு.” என்றபடி கிரிக்கெட்டைப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டான். எதுக்கடா என் நேரத்தை வீணடித்தோம், பேசாமல் சமைக்கத் தொடங்கியிருக்கலாம் என்று தன்னை நொந்தபடியே கோமதி எழுந்து கொண்டாள். கிருஷ்ணன் மேல் போய் விட்டிருந்த கோபம் மீண்டும் உயிர் பெற்றது. தன் மனதைக் கொட்டி ஆறுதல் தேட யாருமேயில்லை என்ற கய வருத்தம் பூதாகரமாக எழும்ப உள்ளம் வலித்தது.

வெங்காயத்தை எடுத்து மீன்

குழம்புக்காக வெட்டத் தொடங்கினாள். ஏன் என்னை மட்டும் எல்லோரும் வருத்துகின்றார்கள் என்று தன் மேல் கழிவிர்க்கம் தோன்றியது. தனது கோபம் அடங்கவில்லை என்பதைப் பாத்திரங்களை வைக்கும் ஒலியில் காட்டினாள். உதவிக்கு வந்த கணவனையும் மகளையும் எதையும் செய்ய வேண்டாம் என்று தடுத்தாள். ஆனால் கணவனும் மகளும் தன்னை அடியாள் போன்று எல்லா வேலைகளையும் செய்வதற்கு எதிர் பார்க்கின்றார்கள் என்று உள்ளுக்குள் பொருமிக் கொண்டாள்.

குழம்பைக் கூட்டி வைத்ததும், மனதில் இருப்பதை யாருடனாவது கொட்டியே ஆக வேண்டும் போலிருக்க அக்கா சிவமதிக்கு அழைப்பெடுத்தாள். ஒரு தரம் அழைப்புச் சென்று முடிந்தும் போன் எடுக்கப்படவே இல்லை. அப்படியே விட்டுவிடலாம் என்றாலும் மனம் கேட்க மாட்டேன் என்றது. மறு படியும் அழைத்த போது போன் எடுக்கப்பட்டு விட்டது.

“அக்கா எப்பிடி இருக்கிறாய்?”

“இருக்கிறேன்” சொல்லும் போதே குரல் சரியில்லை என்பது தெரிந்தவுடன் கோமதிக்குத் தன் பிரச்சனை மறந்து போனது.

“ஏனக்கா, குரல் சரியில்லை?” அவ்வளவு தான் சிவமதி உடைந்து போனாள்.

“கட்டினதும் சரியில்லை, பெற்றதும் சரியில்லை, என்னை ஏன் கடவுள் படைச்சான் என்று தெரியேல்லை.”

“அக்கா என்ன நடந்தது?”

“ஒன்றுமில்லை, நேற்று சமையலில் உப்புக் கொஞ்சம் கூடிட்டுது, வேணும் என்று சமைக்கிறனாம் என்று சண்டை. இவன் பொடியனும் படிக்கிறான் இல்லை, சொல்லுக் கேட்கிறான் இல்லை. திருப்பிக்கதைக்கிறான், எனக்கு ஒரு பக்கத்தாலையும் நிம்மதி இல்லை, செத்துப் போகலாம் போல இருக்குது. அடுத்த பிறப்பொன்றே எனக்கு வேண்டாம். என்னை மட்டும் ஏன் இப்பிடிக்கடவுள் சோதிக்கின்றார்?” சிவமதி விசும்ப, கோமதி அக்காவை அமைதிப்படுத்தினாள்.

எல்லாப் பிரச்சனைகளும் தீர்ந்து விடும் என்று அக்காளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல அவள் சிறிது நேரத்தில் அடங்கி விட்டாள். அக்காவின் மகனைப் போனில் கூப்பிட்டு நல்ல வாங்கு வாங்கினாள். அவன் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போனை வைத்து விட்டுப் போக, கோமதிக்கு இன்னமும் கோபம் வந்தது. அக்காவின் புருசனை நினைக்கையில், ஆண்களே இப்படித்தான் என்று ஆண்களாகத்தான் மீது கசப்புப் பெருகியது.

போனை வைப்பதற்காகக் காத்திருந்தாற் போல கிருஷ்ணன் அருகில் வந்தான்.

“சமையல் முடிஞ்சுட்டுதோ? சாப்பிடலாமோ?” கேட்டபடி கரண்டியால் குழம்பைக் கிள்ளிச் சுவை பார்க்க முனைந்தான்.

“தின்னலாம், தின்னலாம். உங்களுக்குச் சமைச்சக் கொட்டத்தானே நான் இருக்கிறேன்? எனக்கு மனம் என்று ஒன்று இருக்கிறது என்பதில் மட்டும் அக்கறையில்லை. நேரத்துக்குச் சாப்பாடு

மட்டும் வேணும்.”

‘சாப்பிடலாம்’ என்ற வார்த்தையில் இருக்கும் மரியாதை ‘தின்னலாம்’ என்ற வார்த்தையில் இல்லை என்பது தெரிந்தே கோமதி அந்த வார்த்தையைப் பாவித்தாள். கோமதியின் வார்த்தைகளின் கனத்தைத் தாங்க முடியாதவனாய் எடுத்த குழம்பை அப்படியே ஊற்றி விட்டு ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் கிருஷ்ணன் தன்னறைக்குள் போய் விட்டான்.

கோமதிக்கு தன்னிலையே ஒருகணம் வெறுப்பு வந்தது. எங்கோ இருக்கும் வலியை எங்கோ காட்டுகிறோம் என்பதும் பசியோடு வந்தவனை வார்த்தைகளால் சுட்டு விட்டோம் என்பதும் புரிந்தது.

உப்புப் பெறாத ஒரு விடயத்துக்கு வீணாகக் கவலைப்பட்டதில் தொடங்கி இப்போது அக்காவின் பிரச்சனையையும் தனதாக்கி வீட்டில் இருந்த இரண்டு அப்பாவி ஜீவன்களையும் நோகடித்து விட்டோம் என்பது வேதனையைக் கொடுத்தது. இன்றுவரையில் கிருஷ்ணன் கோமதியைக் கடிந்து கடின வார்த்தைகள் சொன்னதில்லை. கோபம் வந்தால் கூட பொறுமையாகத் தான் பேசுவான். அவனது பொறுமையைப் பார்த்து இவளுக்கே பொறாமை வந்திருக்கின்றது. அக்காவின் கணவனும், மகனும் செய்த வற்றைக் கேட்டு விட்டு அந்தக் கவலையில் கணவனுடன் வார்த்தைகளைக் கொட்டியது பிழை என்பது புரிந்தது.

மகளைக் கூப்பிட்டுச் சாப்பிட வைத்தாள். கணவன் வருவான் என்று ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேல்காத்திருந்தும்

பலன் இருக்கவில்லை என்றவுடன் அறைக்குள் நுழைந்தாள். கட்டிலில் கவிழ்ந்து படுத்திருந்தவனின் முதுகைப் பார்க்கையில் பரிதாபம் வந்ததில் அழுகையும் துமித்தது, பசியுடன் படுத்திருப்பான். தனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட பின்னர், தானாக வந்து சாப்பிடுவதற்கு தன்மானம் இடம் கொடுத்திருக்காது என்பது தெளிவாகப் புரிந்தது.

கட்டிலின் விளிம்பில் அமர்ந்து கூப்பிட்டுப் பார்த்தாள். அசையவில்லை என்றதும், அவன் முதுகைத் தட்டி சாப்பிடக் கூப்பிட்டாள்.

“எனக்குப் பசிக்கேல்லை, இன்றைக்கு மட்டும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே பிளீஸ்.” சொல்லி விட்டு மீண்டும் படுத்துக் கொண்டு விட்டான். கோமதிக்கு இப்போது எல்லாக் கவலைகளையும் விட கணவன் சாப்பிடவில்லையே என்ற கவலைதான் அதிகமாக இருந்தது. வழமையாக கிருஷ்ணன் எந்தக் கோபத்தையும் வைத்திருந்து சாதிப்பதில்லை. அவ்வப்போதே அதை மறந்து விடுவான். ஆனால் அவன் இன்று சாப்பிட வரப் போவதில்லை என்பது மட்டும் இத்தனை கால வாழ்க்கையில் கிருஷ்ணனைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருந்த கோமதிக்குப் புரிந்தது.

மீன்குழம்பும் புட்டும் கோமதியைப் பார்த்துச் சிரித்தன. அப்படியே மூடிப் பிரிட்ஜில் வைத்தாள். கண்களில் இருந்து கண்ணீர் கொட்டிக் கொண்டிருக்க கட்டிலின் அடுத்த பக்கத்தின் ஓரமாகப் படுத்துக் கொண்டாள். பக்கத்தில் படுத்திருந்தவனிடமிருந்து அவ்வப்ப

போது வந்த பெருமூச்சுச் சத்தம் இவளுக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது. கிருஷ்ணன் பசி தாங்க மாட்டான். பசித்த வயிற்றுடன் தூங்கவும் முடியாது என்பது கோமதிக்குமே தெரியும். இரவு நெடு நேரம் தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்து விட்டு கிருஷ்ணனின் குறட்டைச் சத்தத்தின் தாலாட்டில் ஒருவாறு உறங்கிப் போனான்.

காலையில் குருவிகளின் சத்தத்துடன் தூக்கம் கலைந்து போய் விட ஒருக்களித்துப் படுத்தான். பக்கத்தில் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தவனைப் பார்க்கையில் காதல் பொங்கியது. அக்காவை நினைத்து தனது அமைதியையும், வாழ்க்கையையும் வீணடிக்கின்றோமோ என்று தோன்றியது. அக்காவை நினைத்து கவலைப்படா விட்டால் தன்னை உடன் பிறப்பு என்று சொல்வதில் அர்த்தமில்லை என்று தன்னையே சமாதானம் செய்து கொண்டான். ஆனாலும் தன் வாழ்க்கைக்குள் அவளது பிரச்சனையைப் போட்டுக் கொள்வதில்லை என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டான்.

கட்டிலை விட்டு மெதுவாக இறங்கினான். குளித்து விட்டுச் சாமியை மனமுருக வணங்கினான். தேநீரைப் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு போய் கணவனை எழுப்பினான். கண்களைத் திறந்தவன், கோமதியைக் கண்களுக்குள் பார்த்தான்.

தலையைக் குனிந்து கொண்டே, “சொறி” என்று சொல்ல ஒன்றும் பேசாமல் போய் பல்லைத் துலக்கி விட்டு வந்தான். தேநீர்க்கோப்பையை நீட்டிய போது வாங்கிக் கொள்ள மாட்டானோ

என்று தயக்கமாக இருந்தது. ஆனால் கிருஷ்ணன் ஒரு புன்னகையுடன் வாங்கிக் கொண்டு நகர்ந்து விட்டான். கோமதியின் இதயம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது. அவன் வழமை போன்று பேசுவதற்கு இரண்டு நாளாவது ஆகும் என்பது கோமதிக்கு தெரியும்.

இரவும் பசியோடு தூங்கி விட்டான் என்று எண்ணிக் கொண்டே இடியப் பத்தை அவித்து சொதியும் வைத்து முட்டைப் பொரியலுடன் சிந்துவுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் சாப்பிடக் கொடுத்தான்.

அவளுக்கும் ஒரு தட்டில் பரிமாறிய கணவனின் செயலில் உள்ளம் நிறைந்தது. அன்று வேலைக்கு லீவு போட்டாள். கணவனுக்குப் பிடித்தது எல்லாவற்றையும் சமைத்து முடித்து விட்டு போனை நோண்டத் தொடங்கினாள்.

முகநூலைத் திறந்ததும் முதலாவது பதிவு சிவமதியினுடையதாக இருந்தது.

அவளுடைய கணவனின் பிறந்த நாளாம். நடுச்சாமம் பன்னிரண்டு மணிக்கு கேக் வெட்டிய புகைப்படத்தில் சிவமதி, கணவன், மகன் மூன்று பேரும் வாயெல்லாம் பல்லாகப் படமெடுத்திடுந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கான வாழ்த்து மழை முகநூலில் கொட்டிக் கிடந்தது.

“எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் எனக் கென நீ வாழும் வரம் வேண்டும்

உன்னையடைய நான் செய்து விட்ட தவமென்ன நானறியேன்

ஏழேழு பிறப்பிலும் உனக்கென எனை எழுதிட இறைவனிடம் வரம் கேட்பேன்” கவிதை வேறு எழுதியிருந்தான். கவி

தையாம் கவிதை.

கோமதிக்கு வேதனை பொங்கியது. அவனை நினைத்து இவன் தன் தலையில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருப்பது புரிந்தது. சண்டை பிடிப்பதைச் சொல்பவர்கள் அடுத்த கணம் சமாதானமாகிச் சேர்ந்து விடுவதைச் சொல்வதில்லை. துக்கத்தைப் பகிர்பவர்கள், தமக்கான இனிய தருணங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. அவர்களின் வாழ்வில் சண்டையும் சமாதானமும் சகஜமானதாக இருக்கக் கூடும். அவர்களின் துயரத்தைச் சுமந்து, மன அமைதியைக் கெடுத்துக் கொள்ளும் தன்னையே எண்ணி அழுகை வந்தது. தலையணையில் சாய்ந்து கண்களை மூடியவன் எப்படியோ உறங்கி விட்டான். யாரோ தோளில் தட்ட திடுக்குற்றுக் கண்களைத் திறந்தான். கிருஷ்ணன் வேலை முடிந்து வந்து விட்டிருந்தான்.

“நடக்கப் போகலாமா?” கிருஷ்ணன் கேட்டதும் உற்சாகத்தில் மனம் துள்ளியது. ஆடையை அவசரமாக மாற்றியவன் போனை எடுத்தான். எட்டு மிஸ்ட் கோல்கள் சிவமதியிடமிருந்து வந்திருந்தன. கொண்ட தீர்மானத்தை மனம் மீண்டும் உறுதி செய்ய, சிவமதியின் அழைப்பை அலட்சியம் செய்து சப்பாத்தை அணிந்து கொண்டான். எதற்காக இத்தனை முறை அழைப்பு எடுத்திருப்பான் என்று உள்ளுக்குள் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. ஏதாவது பிரச்சனையோ? பொறுக்க முடியாமல் சிவமதிக்கு அழைப்பெடுத்தான்.

“ஹலோ கோமதி, நல்ல நாள் என்றும்

பாராமல் இவர் இண்டைக்கு எனக்கு கை நீட்டிப்போட்டார்.” சிவமதியின் அழுகை தொடர கோமதியின் முகம் மாறியது. பொறுமை இழந்த கிருஷ்ணன் “போகலாமா?” என்று சைகையில் கேட்டான்.

கண்களால் கணவனை முறைத்து விட்டுச் சப்பாத்தைக் கழற்றிய மனைவியைப் பார்த்ததும் வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறி விட்டது என்பதும் தான் விக்ரமதித்தன் என்பதும் கிருஷ்ணனுக்குப் புரிந்து போனது.

ஓர்த்தநாரீஸ்வரர் நாவலில் பாத்திரம் சுமிதாவின் எண்ணங்கள்

“நான் திரும்பிப் போகக் கூடாது. நிச்சயம் மாட்டேன். நான் என்னையே வருத்திக் கொண்டிருக்கின்றேன். இந்த வேதனையிலிருந்து நான் விடுபட மாட்டேனா? விடுபட வழி தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். மனச் சுமை குறைந்தால்தான் மன அமைதி உண்டாகும். என் எண்ணங்கள் நிலை பெறவேண்டும். எனக்கு அமைதிவேண்டும். தெரிந்தோ தெரியாமல் செய்த தவறுகளுக்கான தண்டனையிலிருந்து எத்தனை நாட்கள்தான் நான் தப்பிக்க முடியும். அந்தத் தவறுகளை வெளியில் சொல்லாமல் மனதில் வைத்துப் புழுங்கிக் கொண்டிருப்பதால் என்ன பயன்? நான் அனுபவித்ததை ஏன் மூடி மறைக்கவேண்டும்?”

சிறிதும் பெரிதுமான கற்கள் தடக்கி விழுத்திய சிறு ஒழுங்கைக்குள்ளால் துவிச்சக்கரவண்டியைச் செலுத்துவது அற்புதாவுக்குச் சற்றுச் சிரமமாகத்தானிருந்தது. பாடசாலை முடிந்து உணவுப் பொதியைப் பிரித்துச் சாப்பிட்டு ஆசிரியர் கூட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு நேரே இந்தக் கிராமத்துக்குக் கிளம்பியிருந்தாள். ஐந்தாம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவி ஒருத்தியிடம்தான் விஷ்ணுகளின் வீடு எங்கென்று இவள் கேட்டிருந்தாள். அந்தச் சிறுமி சொன்ன குறிப்பின்படி தெரு வழிந்து, வழிந்து உள்நோக்கிச் சென்று கொண்டேயிருந்தது.

நெருங்கிய பொருள்

‘சந்தி தாண்டி மூண்டு முடக்குக் கழிஞ்சவுடனே ஒரு கோவில் வரும் ரீச்சர். அங்கை இப்ப திருவிழா நடந்து கொண்டிருக்குது. அதுக்குப் பிறகு இடப்பக்கம், வலப்பக்கம் எண்டு திரும்பி நேர் ரோட்டுல போனால் ஒரு வெறும் பனங்காணி கிடக்கு ரீச்சர். அதுக்கடுத்த காணியுக்கை தான் விஷ்ணுகளின்டை வீடு இருக்கு’

அவள் அற்புதாவுக்கு விளங்கும்படியாய்த்தான் சொல்லியிருந்தாள். ஆனால் வீதி இப்படிக் குண்டும், குழியுமாய் இருக்குமென்பதைச் சொல்லாமல் விட்டு விட்டாள். அதை இவள் கேட்கவும் இல்லைத்தானே.

விஷ்ணுகள் ஒரு வாரமாகப் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அதற்கு முதலும் விட்டு விட்டுப் பாடசாலைக்கு வராமலிருந்தாள். வரவு சீரில்லாதவர்களை ‘லீவிங் சேர்டிபிக்கேட்’ கொடுத்து அனுப்பிவிட வேண்டியது தான் என்று அதிபர் வேறு ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். அற்புதாவால் அது முடியாது. தனது வகுப்பிலுள்ள மாணவர்கள், அவர்களுக்கு என்ன பிரச்சினையாக இருந்தாலும் அதை அணுகித் தீர்த்து வைத்து அவர்களை ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு வரச் செய்வது தனது பொறுப்பென நினைத்தாள். இந்த அதிபர் சில வேளை பாடசாலைப் பெறுபேறுகள் குறைந்து விடுமென எண்ணி ஒழுங்கற்ற மாணவர்களுக்கான பரீட்சை விண்ணப்பத்தை அனுப்பாமல்விட்டாலும் விட்டு

விடுவார். அதற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்காமல் விஷ்ணுகளை உடனே கண்டுபிடித்து அவனுக்கு என்ன பிரச்சினை எனப் பார்க்க வேண்டுமென மனம் அடித்துக் கொண்டது

அந்தக் கல் சறுக்கி விழுத்தப் பார்த்த வீதியில் வியர்வை வழிய அவள் சைக்கிளை மிதிக்கையில் முகத்தை உரசிக் கொண்டு ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி பறந்தது. ஒரு கணம் திகைத்துப் போனாள். கண்கள் படபடத்தன. சில கணங்களில் நிதானம் வந்ததும் அந்த வண்ணத்துப் பூச்சியின் தொடுகையை நினைத்தாள். மனது சிலிர்த்தது. எதிர்பாராக் கணம் என்ற அதிர்ச்சி அதன் குளிர்ச்சித் தொடுகையை அனுபவிக்க விடாமல் செய்ததோ? வண்ணத்துப் பூச்சியின் வழியைப் பார்த்தாள். அது வீதியைக்கடந்து வேலிக்குள் புகுந்து விட்டது. அது சில வேளை வட்டமடித்துத் திரும்பி வரும் போது, இவள் அதன் பறப்பு எல்லையைக் கடந்து விட்டிருப்பாள். அவ்வழியே வரும் இன்னொருவரின் முகத்தை அது தன் சிறகுகளால் விளையாட்டாகச் சீண்டி விட்டுப் பறக்கக் கூடும்.

விஷ்ணுகளிடம் கேட்க வேண்டும். வண்ணாத்திப்பூச்சிகள் இருக்கின்ற ஊரிலா நீ வசிக்கிறாயென்று. தினமும் வண்ணத்துப் பூச்சிகளைத் தாண்டி வருதல் சொர்க்கமென்று அவனிடம் சொல்ல வேண்டும்.

தூரத்தே ஒலிபெருக்கியில் பாட்டுச் சத்தம் மெல்லியதாய்க் கேட்டது.

‘முககணைக் காண ஆயிரம் கண் வேண்டும்...’ என அக்குரல் குழைந்து, குழைந்து காற்றில் கரைந்தது. கிட்டே நெருங்க, நெருங்க சத்தம் அதிகமாகியது.

அந்தச் சிறுமி சொல்லியிருந்த கோவில் வருகிறது போல என நினைத்துக் கொண்டாள்.

சந்தியைக் கடந்தாள். மூன்று முடக்குகள் வந்தன. கடந்த போது சிவப்புக் காவிக் கோடுகள் அடிக்கப்பட்ட கோவிலின் மதில் சுவர் தெரிந்தது. பாடல் இப்போது தெளிவாக இவள் செவிகளில் மோதியது. ஏதோ ஒரு தெய்வீக வாசனை காற்றில் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வாசனை பாடலுடையதா...? அல்லது பூக்களுடையதா...? என இவளால் பிரித்தறிய முடியவில்லை.

கோவிலுக்கு முன்னால் சைக்கிளை நிறுத்திக் கோபுரத்தைப் பார்த்துக் கும்பிட்டு விட்டுப் போகலாம் என நினைத்தாள். சைக்கிளை நிறுத்திய போது முகப்பிலிருந்த நீர்க் குழாய் கண்களில் பட்டது. குழாயை மெதுவாகத் திறந்து விட்டுக் கால்களைக் கழுவின போது புத்துணர்ச்சி ஊறியது.

உள்ளே பார்த்தாள். கொடி மரத்தில் கொடிச்சீலை சுற்றி ஏறி உயர்ந்து விரிந்திருந்தது. பூக்கள் சிதறியிருந்தன. ஆட்கள் ஒன்றிரண்டு பேரேயிருந்தனர். நேரம் மதியம் தாண்டியிருந்தது. காலைத் திருவிழா முடிந்து சனங்கள் கலைந்து விட்டிருந்தனர். உள்ளூர அந்தப் பாடலைத் தவிர வேறெந்தச் சத்தமுமில்லாத

அமைதி.

உள்ளே போகலாம் போலிருந்தது. மூலஸ்தானத்துக்கதவு இன்னும் சாத்தப் படவில்லை. பொன்னிறத்தில் உள்ளே வேல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒற்றைத்தீபம் சிறு பொன் நாணயமாக அசைந்து அசைந்து மினுங்கியது.

இவள் உள்ளே போய்க் கைகளைக் கூப்பினாள். கண்கள் மூடினாள். அமைதி ஒரு மெல்லிய படலமாக அவளுள் கவிந்தது.

‘முருகனைக் காண ஆயிரம் கண் வேண்டும்...’ யேசுதாஸ் மனசுக்குள் ஆயிரம் கண்களைத் திறந்து விட்டார். இவள் சுற்றுப் பிரகாரத்தைச் சுற்றி வரத் தீர்மானித்தாள்.

குருக்கள் யாரோடோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இவளது பக்கம் இரண்டொரு விழிகள் திரும்புவதாக முதுகு சில்லிட்டது.

இந்த ஊருக்குப் பழக்கமில்லாத ஒருத்தி இங்கே வந்திருப்பது குறித்து அவர்கள் அதிசயித்திருக்கக்கூடும். அதனால் யார் என்கிற பிரமிப்பு அவர்களை ஆராயச் சொல்லியிருக்கும்.

நிலத்தில் சில தாமரை இதழ்கள் ஆங்காங்கு சிந்தியிருந்தன.

இவள் அவற்றை மிதிக் காமல் கவனமாக விலத்தி நடந்தாள்.

சுவாமி ஊர்வலம் முடிந்தவுடன் சிந்தியிருக்கிற பூக்களைக் கால் படாத மாதிரிச் சேர்த்தெடுத்திருக்க வேண்டுமே. யாரும் கவனிக்கவில்லை போல என நினைத்துக் கொண்டாள்.

குனிந்து சில பூக்களை எடுத்தாள். அருகிலுள்ள வாங்கில் வைத்து விட்டு ஒரு பூவைத் தலையில் தூடப் போனாள்.

‘வேண்டாம், யாரும் தலையில் வைத்த பூக்கள் உதிர்ந்தனவோ’ என நினைத்துக் கொண்டு அதனையும்மற்றப் பூக்களோடு சேர்த்து வைத்து விட்டுப் பிள்ளையாரை நோக்கி நடந்தாள்.

நிதானமாகப் பிரகாரத்தைச் சுற்றி வணங்கி விட்டு மூலஸ்தானத்தின் முன் விழுந்து வணங்கி எழுந்த போது ஒரு குரல் கேட்டது.

‘வாங்கோ ரீச்சர், பிரசாதம் வாங்கிட்டுப் போங்கோ’

அந்தக் குரல் அவளை ஈர்த்த திசையில் குருக்கள் நின்றிருந்தார். அவர் தான் அவளை அழைத்திருக்க வேண்டும்.

அருகே சென்று கரங்களை நீட்டிய போது ஏதோ ஒரு நெருடல். நிமிர்ந்து குருக்களைப் பார்த்தாள்.

ஒன்றிரண்டு நரைகள் இழையோடிய முடியைப் பின்னால் மேவிக் குடுமி போட்டிருந்தார்.

எங்கேயோ பார்த்தது போல,

திரும்பவும் தலையைச் சிலிர்த்து அவரை ஏறிட்டாள்.

‘இஞ்சை எங்கை ரீச்சர்?’ குருக்கள் தான் கேட்டார்.

நீங்கள் சிவசொருபக் குருக்கள், ஓ, சிவசொருபன்...’ வாய் தடுமாறிற்று.

‘பரவாயில்லை, கண்டு பிடிச்சிட் டீங்கள்’

‘நான் இவடத்தை என்றை மாணவன்

ஒருதனைத் தேடி வந்தனான்.

‘கண்டு பிடிச்சிட்டங்களோ...?’

‘இல்லை, கோயில் தாண்டி இன்னொரு அரை மைல் போகோணும் என்று சொன்னவை’

‘இன்னும் நீங்கள் பள்ளிக்கூடம் கட அடிக்கிறாக்களை ஸ்கூலிலை சேர்த்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறீங்கள் போலஸ்..”

‘ஓம் அதை விட மனச் சாந்தி என்ன இருக்கு?’

‘என்னைத்தான் மாத்த ஏலாமல் போச்சு...’ குருக்கள் சிரித்தார்.

‘ஆனா, நீங்கள் நல்லாத்தானை இருக்கிறீங்கள்’ சிரித்து விட்டுக் கோவிலை விட்டு இறங்கினாள் அற்புதா.

சிவசொருபன் அற்புதாவின் வகுப்பில் தான் படித்தான்.

திருவிழாக் காலங்களில் அவன் காணாமல் போய் விடுவான். அவனது தந்தை பூசை செய்து கொண்டிருந்த கோவிலில்திருவிழாவென்றால் உதவிக்கு நிற்கும் ஐயாமார்களோடு அவனும் நிற்பான்.

இவள் திருவிழாவிற்குப் பின்னேர வேளைகளில் போவான்.

இரவு மின் விளக்குகள் கிணிங், கிணிங் என அசைந்து கொண்டிருக்க சிவசொருபன் சில வேளைகளில் விபூதியும், சில நாள்களில் சந்தனமுமெனக் கிள்ளிக் கிள்ளி விரல்களில் தெளித்துக் கொண்டு வருவான்.

‘இஞ்ச, கள்ளன் பள்ளிக்கூடம் மட்டும் போட்டிட்டு இஞ்சை நிக்கிறான் பாவி...’

அற்புதா கூட வந்த பவித்ராவைக் கிள்ளுவாள். சிவசொருபன் குனிந்த தலையோடு இவர்களைக் காணாத மாதிரி ‘சுடுபுடு’ வென முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அப்பால் நகர்ந்து விடுவான். ஒரு தரம் வகுப்பாசிரியரிடம் அற்புதா சொல்லிக் கொடுத்து விட்டாள்.

‘சிவசொருபன் பள்ளிக்கூடம் வராமல் கோவிலில் மணி அடிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறான் ரீச்சர்’

ரீச்சருக்குத் தெரியும். அந்தணப் பிள்ளைகள் திருவிழாக்காலம் வந்தால் இப்படித்தானென்று.

‘சிவசொருபன், ஒழுங்காய் பள்ளிக் கூடம் வரோணும் என்ன...’

அவன் ‘ஓம்’ எனத் தலையாட்டுவான். அதற்குள் விடுமுறை வரும். அந்த விடுமுறை நாளில் வருகின்ற திருவிழாவுக்கு இவர்கள் போகிற போது இவர்களை நேரே பார்த்துக் கொண்டு போவான்.

‘லீவு தானை, யாரிட்டை சொல்லப் போறாய்?’ என அவன் பார்வை இருக்கும்

இவன் வராத நாள்களில் எந்தெந்தக் கோயில்களில் திருவிழா நடக்கிறதோ? எங்கெங்கு அவன் மணியடிக்கிறானோ என அவன் நினைத்துக் கொள்வான்.

இவன் கண்டுபிடிக்காத நாள்களில் லெல்லாம் அவன் ரீச்சருக்குச் சொல்லும் காய்ச்சல், தலைவலி அவனுக்கு ஒரு காலமும் வந்திருக்காது.

திருவிழாக்களில் விபூதி, சந்தனம் தந்தபிறகு பெரிய, பெரிய தாம்பாளங்களில் அடியவர்களுக்குப் பகிரப்படுகின்ற மோதகங்கள், வடைகள், சர்க்கரைப் பொங்கலுடன், தேன்கசியும் பஞ்சாமிர்தமும் கிடைக்குமென்பதால் அவள் திருவிழாக் காலத்தின் பத்து நாள்களையும் தவற விடுவதில்லை. அப்படி ஏதாவது அவனுக்கும் கிடைக்குமென்பதால்தான் அவனும் பள்ளிக்கு மட்டம் போடுகிறானோ?

விரலிடுக்கில் பஞ்சாமிர்தச்சாறு கசியக் கசிய அவன் வசந்தமண்டப சுவாமியின் அலங்காரங்களைக் கலைப்பதைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தபடி விரல்களை உறிஞ்சுவாள். அவன் அதை பற்றி யெல்லாம் கவனம் கொள்ளாது தன் வேலையே கவனமென்றிருப்பான்.

பத்தாம்வகுப்பிற்கு வந்தபிறகு அவன் திடீரென்று பாடசாலை மாறினான். பாடசாலையிலிருந்து விடுகைச் சான்றிதழ் எடுத்துக் கொண்டு அவன் வெளிமாவட்டம் ஒன்றுக்குப் போனதாய்ச் சொன்னார்கள். அவன் போகிற போது இவளிடம் ஒரு சிறிய ஓட்டோகிராஃப் நீட்டினான். அந்த ஓட்டோகிராஃப் அவளது வகுப்பு முழுவதும் இரண்டு நாட்கள் சுற்றிச் சுற்றி உலவியது. இவள் என்ன எழுதுவதென்று யோசித்தாள். மற்றப் பக்கங்களைப் புரட்டிய போது அதில் அநேக பழைய காலத்து சினிமா வரிகள் உருக்கமாய் எழுதப்பட்டிருந்ததைக் கண்டாள்.

‘மாபெரும் சபையில் நீ நடந்தால் உனக்கு மாலைகள் ஆயிரம் விழ வேண்டும்’

‘செல்லும் வழி எங்கெங்கும் பள்ளம் வரலாம்’

உள்ளம் எதிர்பாராமல் வெள்ளம் வரலாம்’

போன்ற பாடல் வரிகளின் தொடர்ச்சிகள்

அவற்றைத் தவிர

கடக்கடத் தேநீர் குடி

சுடும் போது என்னை நினை

போன்ற வாழ்த்து அட்டைகளில் குறிக்கப்படுகின்ற சிறிய சொற்றொடர்களும் விதவிதமான எழுத்துக்களில் கிறுக்கப்பட்டிருந்தன.

அதை எழுதியவர்களின் தோற்றமும், செயல்களும் நினைவில் எழ ‘பெரிய எடுவை தான் அவைக்கு’ என பவித்ரா வோடு ரகசியமாய்ச் சேர்ந்து சிரித்தாள்.

கடைசியில் தான் எதனை எழுதுவது என யோசித்து

‘நினைவு நல்லது வேண்டும்’

நெருங்கின பொருள்கைப்பட வேண்டும்’ என எழுதிக் கையொப்ப மிட்டிருந்தாள்.

போவதற்கு முதல்நாள் மாணவர்கள் விளையாடப் போனபிறகு இடைவெளி நேரம் இவள் ஆசிரியரது ரெக்கோர்ட் புக் வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்த போது, வாசலருகே வந்து தயங்கி நின்றான். இவள் திகைத்து என்ன என நிமிர்ந்த போது,

‘எனக்கு நெருங்கின பொருள் நீங்கள் தான், கிடைப்பீங்களா...?’ என்றபடியே இவனைப் பார்த்தான்.

அதை எதிர்பார்க்காத அதிர்ச்சியில் இவள் வகுப்பறையை விட்டு வெளியே போய் விட்டாள். அவன் சற்று நேரம் காத்திருந்து விட்டு ஏமாற்றத்தோடு போனான். இவளுடைய நினைவில் கொஞ்சநாள் அவன் நெருடிக் கொண்டிருந்தாலும் அப்பாவித்தனமாக அவன் கேட்ட தோரணை நெடுநாள் அவன் மனதில் அசையாச் சித்திரமாகப் பதிந்திருந்தது.

சிரமம் அதிகம் இருக்கவில்லை. பத்து நிமிடங்களில் அவளால் விஷ்ணுகன் வீட்டுக்குப் போக முடிந்தது. ஒரு சிறிய குடிசை. இவள் போன போது விஷ்ணுகனது தாய் அந்தப் பனங்காணிக்குள் எரிந்து கருக்கு மட்டைகளைச் சுமந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். விஷ்ணுகனும் இன்னும் இரண்டொரு சிறுவர்களும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இவளைக் கண்டவுடன்

‘ரீச்சர்...’ எனக் கூறிக் கொண்டு ஒருவர் பின்னொருவர் ஒடுங்கினர்.

இவள் விஷ்ணுகனை அழைத்தாள். அவன் தயங்கினான். உள்ளே ஓடி ஒழிக்க முயன்றான்.

அவனது தாய்க்குருக்கு மட்டைகளைக் கீழே போட்டு விட்டு யார் என்கிற கேள்வியோடு அருகே வந்தாள்

‘அம்மா, எங்கட ரீச்சர்’ விஷ்ணுகன் அவளது கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு

அதற்குள் புதைந்தபடி சொன்னான்.

‘ரீச்சரம்மா இருங்கோ’ அவன் குடிசைக்குள் நுழைந்து அங்கிருந்து ஒரு பிளாஸ்டிக் கதிரையைத் தூக்கி வந்து வைத்தாள்.

இவள் கொஞ்சநேரம் விஷ்ணுகனைப் பற்றிச் சொன்னாள்.

‘எவ்வளவு கெட்டிக்காரப் பிள்ளை இந்தக் கிழமை பள்ளிக்கூடம் வரேல்லை, ரீச்சர் தேடித் கலைச்சப் போனான். ஏன் பன்?’

அவன் தயங்கினான்

‘நான் போகச் சொல்லிச் சொன்னாலும் கேட்டால் தானை, நான் வேலைக்குப் போன பிறகு அயலுக்கை ஒரு பெடியன் மேசன் வேலைக்குப் போறவன். அவன் வேலை இல்லையெண்டு வீட்டிலை நிண்டால் இவனுக்கு கூடப் போறது தான் வேலை’

‘விஷ்ணுகனுக்கு அப்பா இல்லையோ?’

‘அவர் விட்டிட்டுப் போட்டார்’

அந்த அசாதாரண வேளையை எப்படிச் கடப்பதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தாள்.

‘விஷ்ணுகன் இஞ்சை வாங்கோ...’ அழைத்தாள்.

‘ஸ்கூலிலை விஷ்ணுகன் நட்ட மரம் நிக்குதெல்லோ, அதுக்குத் தண்ணி விடாய் இருக்குமெல்லோ? நீங்கள் வச்ச கண்டுக்கு நீங்கள் தண்ணி விடாட்டி ஆர்விடுவினை? நாளைக்கு வந்து தண்ணி

விட வேணும் என்ன?’

அவன் வருவதாய்த் தலை அசைத் தான். இவன் கொண்டு வந்திருந்த ஒரு சிறு கொப்பியையும், வர்ணக்கலர் பெட்டியையும் அவனிடம் கொடுத்து விட்டு எழுந்தான்.

வாசலோடு வழியனுப்ப விஷ்ணு கனின் தாய் வந்தாள்.

‘வருமானத்துக்கு என்னம்மா செய்யுறியள்?’

‘நான் ரெண்டு, மூண்டு இடத்தில வேலை செய்யுறன், ஐயரம்மா வீட்டை அம்மாவைப் பாத்துக் கொள்ளப் போற னான்...’

‘ஆர், ஐயரம்மா...?’

‘எங்கட கோயில் குருக்கள் வீட் டம்மா’

‘ஏன், அவவுக்கென்ன?’

‘அவ படுத்த படுக்கையாயெல்லோ இருக்கிறா...’

இவள் நின்றாள். ‘ஏன்...?’

‘உங்களுக்குத் தெரியாதே ரீச்சர், எங்கட குருக்கள் இந்தியாவுக்குப் படிக்கப் போகேக்க அங்கையிருந்துதான் பொம்பிளைகொண்டு வந்து கலியாணம் கட்டினவராம், இவ்வளவு நாளாய் பிள்ளைகள் இல்லை. அம்மாயோசிச்சு, யோசிச்ச வருத்தமாக்கிப் போட்டுதாம், நான் தான் போய்ப் பாக்கிறன். நல்ல வடிவான அம்மா...’

இவளது தலை ஒரு கணம் சுற்றியது.

மனதுக்குள் சிவசொருபக்குருக்களின் முகம் சயனித்து ஆடியது.

‘நீங்கள் சொல்லுறது...’

‘சிவசொருபக் குருக்கள் பெண் சாதியைப் பற்றி...’

‘அவ ஆரோடையோ தொடுப்பா இருந்ததெண்டும் கேள்வி, அது தான் குருக்கள் அவவை வெளிக்கிட விடுறதில் லையாம்...’

‘வேறே...’ இவள் என்ன விடுப்புக்கதை கேட்பதற்கா நிற்கிறாள்?

‘நெருங்கின பொருள் கைப்பட வேண் டும்’

ஏனோ அந்த வரி அவள் சைக்கிள் உழக்கிய நேரமெல்லாம் மனதில் உறுத் திக் கொண்டிருந்தது.

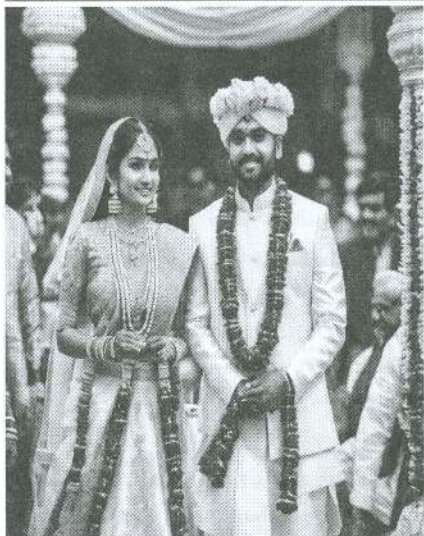
வரும் வழியில் வண்ணத்துப் பூச்சி தட்டுப்படவில்லை.

வாசகர் கவனத்திற்கு

சிறுகதை மஞ்சரியின் 50 ஆவது இதழ் ஆவணிமாதம் வரவுள்ளது. இவ் இதழ் 150 பக்கங்களைக் கொண்டதாக வெளிவரவுள்ளது. இந்த மலருக்கு எழுத்தாளர்களிடமிருந்து சிறுகதைகள் குறுநாவல்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன. உங்கள் படைப்புகளை அனுப்பும்போது 50 ஆவது இதழுக்குரியது எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

- ஆசிரியர்-

திருமணம்..

கனகசூரியம் யோகானந்தன்

படுத்திருக்கும் நாய்! அருகில் குலை தள்ளிய தென்னைகள் அங்கொன்றும இங்கொன்றுமாக தம்மை இனங்காட்டி அசைந்து கொண்டிருந்தன.

குடிசையின் மத்தியில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள் கமலினி....

அவளுக்குத் நித்திரை வரவில்லை. எப்படி வரும்? இரண்டு வீடு தள்ளி கல் யாணம் அது வேறு யாருக்கோ அல்ல... அவளின் உயிர்த்தோழி வேணிக்கு! உணர்ச்சிகளின் உந்துதல்களுக்கு மனதை அப்படியே அலைபாயவிட்டபடி படுத்திருக்கிறாள் கமலினி.

கமலினியின் சிறுபராயத்து தோழி வேணி, விடிந்ததும் மணப்பெண்ணாகி விடுவாள். நாளை பாதைமாறிப் புதிய பயணம் தொடங்கி விடும். ஆனால் கமலினியின் நிலை?..

கமலினியைவிட ஒருவயது, வேணி குறைந்தவள். பாடசாலையில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். ஆனால்? கல்யாண விஷயத்தில் முந்தி விட்டாள்.

கல்யாணத்துக்கு, பந்தல் கால்நாட்டி வீடும் -தெருவும் அலங்காரம் செய்யப் பட்டிருந்தது. இதனைப் பார்த்து கமலினியின் மனதில் சஞ்சலங்கள் ஏற்பட்ட போதும் வெளியில் அவள் காட்டிக் கொள்ளவில்லை...

கல்யாண முகூர்த்தம் நெருங்க நெருங்க உறவினர்கள் அனைவரும்

மனித வாழ்வில் துன்பங்கள் எங்கிருந்து வருகின்றன என்பதை இறைவனைத் தவிர யார்தான் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

தன் உள்ளத்து உணர்வுகளால் ஏற்பட்ட கண்ணீரை, விரல்களால் அப்படியே துடைத்து விட்டு புரண்டு படுத்தாள் கமலினி,

மண்ணில் அங்கும் இங்கும் காணப்படும் மனிதக்கூடுகளில், இடுப்புடைந்து நிற்கும் ஒருவனைப்போல் சிறு குடிகை..

வீட்டில் தந்தை இருக்கிறார் என்பதை பறைசாற்றும் வரண்ட இருமல் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

குடிசைக்கு முன்பாக, தகரத்தில் மறைக்கப்பட்ட வாசல். வறுமையின் அடையாளமாக குடிசை ஓரத்தில்

பிள்ளையார் கோவிலை நிறைத்து விட்டார்கள். தாலிகட்டுவது மட்டுமே பாக்கியாக இருந்தது. கோவிலின் ஓரமாக ஒதுங்கி நின்றாள் கமலினி!

மங்கள வாத்தியங்களை தாள வரிசை தப்பாமல் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அலங்கரிக்கப்பட்ட மணமேடையில் நெருக்கமாக மணமக்கள் அமர்ந்திருந்தனர்.

கமலினியின் இளமை நரம்புகள்

துடாகி வெடித்து விடும் போல் இருந்தது. அவளுக்கு... எல்லாவற்றையும் உதறி எறிந்துவிட்டு, மணப்பெண் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தில் தான் போய் அமர்ந்தால் என்ன? என்ற எண்ணம் அடிமனதில் ஊற்றெடுத்தது.

ஓடிப்போய் அமரவேண்டும் என்ற துறுதுறுப்பு முயன்றாலும் முடியாது என்ற ஏக்கம் அவளுடைய ஏழ்மை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவளைத் தடுத்தது.

போராட்டங்களுக்கு நடுவில் உடல் வியர்த்தது அடியயிற்பில் ஏதோ செய்வது போன்ற உணர்வு தீயை உண்டாக்கி விடுமோ? என்று சொல்லும் அளவிற்கு மூச்சுக் காற்று துடேறியிருந்தது.

பூசுக் விரைந்து வேதமந்திர உச்சாடனங்களைச் சொல்ல' கெட்டிமேள ஓசையோடு, வேணியின் கழுத்தில் தாலி ஏறிக்கொண்டது.

மாப்பிள்ளை சாந்தன் யார்? என்ற வாறு கமலினி வாங்குக் முணு முணுத்துக் கொண்டாள். ஊர்ப் பெரியவர்கள் கடந்த ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்பு இந்த

மாப்பிள்ளையைத்தான் கமலினிக்குப் பேசி வந்தார்கள். விதிவசத்தால் சாந்தன் வேணியின் கணவனாகிவிட்டான்.

கமலினியின் தந்தை எவ்வளவோ முயற்சி செய்தார். தனது மகளுக்கு சாந்தனைத் திருமணம் செய்து வைக்க ஆனால்... காலமோ வேறுவிதமாக தீர்மானிக்க சீதனம் இல்லாமையும், வறுமையும் தடைபோட்டு விட்டன.

கமலினியின் தந்தை "நான் யாரிடமேனும் கடன் வாங்கித் தருகிறேன்" எனக் கூறியும் மாப்பிள்ளை வீட்டார். அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

சீதனமும் வேண்டும் சிங்காரியும் வேண்டும் என நினைப்பவர்கள் எப்படி? ஏற்றுக் கொள்வார்கள். கமலினியின் தந்தை ஏழைமட்டுமா? சிறிய நோயாளியும் கூட... நினைவுகள் பட்டாசு போல கமலினியின் மனதில் வெடித்துச் சிதறின. பட்டாசுச் சத்தம் வேட்டொலி போல் திருமண வீட்டில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது...

கல்யாண ஆரவாரம் அடங்கிப் போக, விருந்து கொண்டாட்டமென ஊரே கலகலப்பாக்கிக்கொண்டது.

மனதில் தோன்றிய எண்ணம்புயலாக புறப்பட்டு போக, கமலினி அப்படியே சோர்ந்து போனாள். காலத்தை நோவதா? விதியை நினைத்து வருந்துவதா? அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

பணம் எத்தனை? சக்தி படைத்தது. தனது வாழ்வை அப்படியே புரட்டிப் போட்டு விட்டதே! ஏழையாக பிறந்த

பெண்களுக்கு கிடைப்பது பாவமா? சாபமா? ஏழ்மையைக் கொடுத்த இறைவன் அவளுக்கு அழகு, என்ற செல்வத்தை தாராளமாகவே கொடுத்தது ஏன்?

எப்பொழுதும் ஒற்றைசடை போட்டிருப்பாள்! நெற்றியில் பிறை நிலவாக ஒற்றை திருநீற்று பூச்சி காற்றில் மிதக்கும் அவள் கூந்தல் புதிய சங்கதி பேசும்.

மீண்டும் கண்களில் வடிந்த நீர் அவள் எண்ணத்தில் தோன்றிய கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள் எல்லாவற்றையும்

ஒன்றாக நனைத்துச் சென்றது.

நெஞ்சுவிம்மித்தணிந்தது. நாவரண்டு தாகமெடுத்தது. செம்பில் இருந்த தண்ணீரை மடமடவென குடித்து முடித்தாள். தாகம் தீரவில்லை அதைத் தீர்க்கும் வழியை எண்ணியவளாய் புதிய வாழ்விற்காக தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டாள்...

அர்த்தநாரீஸ்வரர் நாவலின் ஆசிரியர் மனத்திலிருந்து.....

அர்த்தநாரீஸ்வரர் நாவலில் தோன்றும் ஆண் பெண் இருபாலாருக்கும் சம அந்தஸ்து பெறுவது ஒன்றுதான் குறிக்கோள். இதற்கு அவர்கள் ஒருவர் மற்றவரின் குறைபாடுகளையும் நிறைபாடுகளையும் புரிந்து கொள்ளுதல் மிக அவசியம். படைப்புக்கு ஆண் பெண் இருவரின் ஒத்துழைப்பும் தேவை. இது இயற்கையினுடைய நியதி. இதை அவர்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆணுடைய 'தான்' என்ற அகம்பாவத்தினால்தான் கடைசியில் இன்னொருவரின் அனுதாபத்திற்கும் இரக்கத்திற்கும் உள்ளாகிறான். இதுதான் இந்த நாவலுடைய மையக்கருத்து. இந்தக் கருத்தை மிக்க எளிதாக்க வேண்டும். எளிதாக்காமல் மீறி ஒரு வரையறையற்ற சமூகத்தை அமைப்பது எழுத்தாளரின் குறிக்கோள் அல்ல. ஆனால் இதற்கு மாறாக கட்டுப்பாடு என்ற பிடிப்பில் இருந்து விடுபட்டு வாழ்க்கையில் ஒரு சமரசம் ஏற்படவேண்டும் என்று ஆசிரியர் விரும்புகிறார். 'அஜித்' என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாக ஆசிரியர் தன் கருத்தைத் தெளிவாகச் சொல்கிறார்.

விஸ்ணு பிரபாகர்

அவனது அலாதி வாசிப்பு...!

தன்னையும் ஒரு தீவிர வாசிப்பாளன் என பிரகடனப்படுத்திக் கொள்வதில் பிரியம் கொண்டவன். காசு கொடுத்து எந்த நூலையும் வாங்க மனமற்றவனாக நண்பர்கள் தெரிந்தவர்களை அணுகி நாதுக்காக நூல்களை இரவல் வாங்கியே அதை தக்கவைத்துக்கொண்டான். திடீரென ஒரு நாள் எனது வீடுதேடி வந்த அவன் எனது மேசையில் ஒரு புத்தகம் இருப்பதைக் கண்டுவிட்டான். இதில் என்ன புதினமென்றால் அந்த நாவலைசொற்ப நேரத்துக்கு முன்னாலேதான் நான்விலைகொடுத்து வாங்கிவந்தேன். “மச்சான் இந்தப்புத்தகத்தைத்தான் நானும் கனக்கநாளாத்தேடித்திரிஞ்சனான். எங்கை மச்சான் வாங்கினனி. இந்தப் புத்தகம் எனக்கு வேணும் மச்சான். கெதியிலை வாசித்துவிட்டு தருகிறேன். தருவாய் தானே” எனச் சொன்னவன் அதனை உடனடியாக கையில் எடுத்துக்கொண்டான். எந்தக்காரணம் சொல்லியும் அது எடுபடவில்லை. கெஞ்சி மண்டாடி எப்படியோ அந்தப் புத்தகத்தை அவன் எடுத்துச் சென்றுவிட்டான். பரவாயில்லை, வாசிப்பே அருகிவரும் காலத்தில் இவனைப்போல வாசிப்பில் அலாதிவிருப்பம் கொண்டவனுக்குத்தானே நூலை கையளித்தேன் என மனசை ஆறுதல் படுத்திக்கொண்டேன். இந்தா கெதியிலை வாசித்துவிட்டுத்தருகிறேன் என போனவன் போனதுதான். ஆளையே காணமுடியவில்லை. நாள் ஆசையாசையாய் வாங்கி ஆவலோடு படிக்கக் காத்திருந்த நூலை அவன் கொண்டுபோய் பல மாதங்கள் ஆனதை பொறுக்க முடியாமல் பல தடவைகள் அழைப்பையெடுத்து அவனை நூலை விரைவில் கொண்டுவந்து தர தொல்லை கொடுத்தேன். எப்படியோ கிட்டத்தட்ட மூன்று மாதங்களுக்குப்பின் நூலைக் கொண்டுவந்தான். “எப்படி மச்சான் நல்ல நாவலோ? வாசிக்கலாமோ?” “கப்பர் மச்சான். அருமையான நாவல். ஒருதடவையல்ல மூன்று தடவையன் வாசிச்சன். அதுதான் மச்சான் கொண்டுவந்துதர இவ்வளவுகாலம். மன்னிக்கக்கொள்.” நண்பன் தனது அலாதி வாசிப்பின் திறமையைச் சொல்லிவிட்டு அகன்று சென்றான். அப்பாடா...இனியாவது நாவலை வாசிப்போமே என அதன் பக்கங்களை புரட்டி வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அவன் மூன்று தடவைகள் வாசித்த நூலின் பல தாள்கள் ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டியபடி அச்சகத்திலிருந்து வந்த மாதிரியே இணை பிரியாமல் கிடந்தன..! ஆகா...என்ன ஒரு வாசிப்பு...!

...ஷெல்லிதான்....

LONDON PAGES

The power of love

M. Thayalan

We took careful steps to inform Mrs Joseph sensitively about her husband's passing because of her heart condition. Kamala, her sister, was the one who relayed the information to her using fragmented sentences.

Arunan, Mrs Joseph's husband's friend, was also present alongside her.

Only he was in the office when

the news of the Bomp blast arrived. Mr. Joseph's name topped the list of casualties.

Like all other women, she did not hear the story without understanding its significance. Immediately, tears streamed down her face as she embraced her sister, releasing her emotions with unbridled intensity. After the grief subsided, she retreated to her

room. She wouldn't let anyone come with her.

There was a comfortable arm-chair standing in front of the open window. She found herself immersed in this condition, weighed down by an overwhelming physical tiredness that haunted her body and appeared to extend into the

depths of her soul.

From the open land in front of her house, she could observe the vibrant tops of trees, teeming with the energy of the new spring season. The refreshing smell of rain lingered in the atmosphere. Below on the street, a peddler was loudly advertising his goods. She faintly heard the distant tune of a song being sung, accompanied by the twittering of countless sparrows in the trees.

Intermittent glimpses of blue sky appeared amidst the clouds that had gathered and layered in the west, in full view from the window she faced.

She stayed seated, her head resting on the chair's cushion, not moving except for occasional sobs that shook her throat, like a kid who cries in their dreams after falling asleep.

Her youthful appearance was characterized by a fair and tranquil face that hinted at her composure and endurance. Her eyes now exhibited a vacant gaze, fixed on a far-off expanse of blue sky. Not merely a thought, rather a brief mental lapse.

She sensed that something was about to happen, making her anxious. She couldn't identify it, but sensed its origin in the sky through sensory cues. Now, she was breathing heavily with powerful emotions.

She slowly recognized a force trying to overpower her, but she fought back relentlessly despite her powerlessness. In despair, she muttered something to herself, repeating the word "Free" repeatedly. And suddenly, the fear in her eyes vanished. She continued to radiate positivity and good vibes. Her heart raced, and the surge of blood made her feel alive.

She didn't even stop to ask about the fantastic happiness she felt. She could ignore the suggestion because she could see things clearly. Tears were inevitable upon seeing those hands.

Regrettably, the individual has ceased to exist. She perceived a lengthy series of future years as hers. She extended her arms in a gesture of welcome to them.

It will exist in the years ahead. Nobody should be able to force their wishes on someone else so strongly. The act seemed equally wrong to her, regardless of intent.

Sometimes, she developed feelings for him. She hardly ever did it. What did it do? What does this intense feeling of self-assertion she suddenly recognized as her strongest motivation mean?

"Free! Liberated in body and spirit!" She persisted in whispering.

Kamala knelt before the closed door, pressing her lips against the keyhole in a plea for entry.

“Rani kindly unlocks the door. What are you doing, Rani? Please open the door without delay.”

“I request you leave. I am not causing harm to my well-being. No.”

Her imagination was running wild as she expected the days ahead. Days of spring, summer, and various other seasons that she could call her own. She uttered a brief prayer, hoping for a long life. Only a day ago, she shuddered at the idea of how long life could be.

Eventually, she opened the door to her sister's persistent requests. Her eyes displayed a feverish triumph, and she unwittingly bore the demeanour of a goddess of victory. With her hand firmly holding her sister's waist, they gracefully descended the stairs. At the base, Arunan stood in anticipation, awaiting their presence.

Someone was opening the front door. Door opens with latchkey. The one who entered was none other than Mr Joseph, his appearance slightly marked by travel, yet composed as he carried his grip-sack and umbrella.

Since he was far away, he needed to learn about the bomb blast. He couldn't believe his eyes when he

heard Kamala's intense cry. Mrs Joseph fainted when she saw Mr Joseph. Arunan passed the info to the Ambulance.

When the doctors came, they figured out that Mrs Joseph's passing was because of heart disease caused by too much joy.

Science

Science is right
They say heat can radiate through a vacuum
That's why I can feel your warmth
Though we are on different continents
I can feel your embrace
Through a facetime call
Or a whatsapp group
I have undying love for you
Countries apart
But that's the best part
We can talk just like normal
As if we spent no time apart
On different continents we stay
In each others warm embrace
Waiting for the perfect time
To book another flight
Saying hello once again
And to hold each other in real life
this time
Smiling through the pain
Our love and affection
But here we are hand in hand
And this time its conduction

Ayshanavi Vinojan

but a hired security guard.

“No thanks, but I appreciate the offer,” I said as I continued my search for a book.

I thought he was going to leave me. But he continued to stay beside me and carry on with his conversation.

“Hi, I am returning to Chicago tomorrow,” he said. I felt shocked when I heard his words and sensed

An American and a camel in Alaska!

It was noon on a cloudy day. The sky was sunless and seemed to expand to the horizon. I had taken my daughter to the Thorncliffe Park Library, a branch of the Toronto Public Library, for one of our regular visits. My daughter would spend at least an hour there, so I had to keep myself busy by reading exciting books or magazines.

While searching for a thrilling book, I noticed him approaching me. Our encounter marked the beginning and end simultaneously. In his towering six-foot frame, he resembled Sidney Poitier, the renowned Hollywood actor from the 1960s. “May I help you, friend?” he asked me.

He was not a library staff member

a kind of frustration and some nostalgia in his tone.

I also wondered why he wanted to have a conversation with me. He was not a friend of mine, and I had not met him before. I questioned what prompted him to approach me. Was conversing with me bringing him some satisfaction?

Many thoughts sprung up in my mind. Despite everything, I felt the need to keep talking to him, maybe because of his tone. I sensed he wanted to let out whatever was bothering him inside and get rid of those thoughts. Why should I oppose that if his conver-

sation truly helped him find solace?

“Hi, why do you want to go to Chicago? Do you have any relatives or friends living there?” I asked him.

“Hi, Chicago is my birthplace. I am a Chicago boy, do you know?” he winked.

“Oh! Then you are an American, aren’t you?”

“Yes, my friend, I am an American,” he said.

“You are an American. What are you doing in Canada?” He looked like a riddle to me. My curiosity developed, wanting to learn more about his background.

“Hi friend, it’s a long story,” said he.

“Make it short,” I laughed.

It seemed like he regained his enthusiasm for a moment—a pleasant feeling developed in his voice. But the next moment, his mind slipped into a nostalgic mood.

Again, he said, “Hi Friend, I am returning to Chicago. I am certain. This time, it’s 100 per cent certain. You will see how certain I am.”

“Hi, Friend. What is the reason for your migration to Toronto? He heard the curiosity in my tone.

“There are many reasons, but the main one is Jennifer,” his voice expressed a bored feeling.

“Who is Jennifer, my friend?”

“My girlfriend, my friend. She insisted I come here. I came here just for her, but I don’t belong here. I am a Chicago boy. I am an American.”

When he said ‘an American,’ I could sense his nostalgia. Compared to Chicago, Toronto is a little small; it’s small. Toronto could be more vibrant.

As an immigrant, I can identify with his feelings of exile. ‘East or West, home is best,’ isn’t it? His love brought him to the land of his girlfriend, but I felt he couldn’t adjust to it.

“Daddy, I am ready,” said my daughter, appearing next to us.

He looked at my daughter and said to her, “You have a wonderful dad.” Then he turned to my side and stated, “My friend, you have a beautiful, intelligent daughter. I am proud of you. I wish you a wonderful day, my friend.”

“Thank you, my friend. I wish you the same. By the way, if you don’t mind, what’s your name?”

“George, my friend. What about yours?”

“Ram, a shortened version of Ramachandran.”

“Ramachandran. Wow, such a long but nice name.”

“My friend, you look like Sidney Poitier.”

When he heard my words, he chuckled and said, “Me! Sidney Poitier?”

“Yes, my friend, you can try your luck in Hollywood. Good luck.”

“Thank you, my friend. You have made my day.”

On my way back home, my thoughts revolved around him. When I left, I felt sadness from parting with someone close to me.

Some encounters with people become memorable, even if they are very short. Meeting this man from Chicago was memorable.

It was a pleasant encounter. He sought companionship to share his emotions in a foreign place. Living here must have been unbearable, leaving relatives, friends, and familiar places far behind. Otherwise, why would he have found solace in talking to me?

Though the encounter was brief, I enjoyed it. I felt entranced while being a part of that conversation with him. Talking with him gave me the feeling of chatting with a long-time friend.

The lines from one of our famous poets, V.I.S. Jayapalan, immediately came to my mind:

‘... like a camel who lost its way in Alaska, I am in Oslo.’

But he is not the only one, I chuckled to myself.

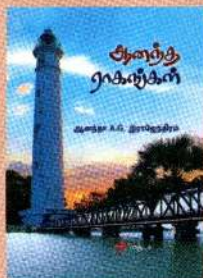
My daughter looked at me oddly, wondering why I was chuckling.

About London pages

Dear writers,
These pages are created for the young writers who can write in English. Reading and writing are essential to building up our life well. Tamil people who live in Sri Lanka need to express their feelings to the world in their understandable language, and at the same time, those who were displaced from Sri Lanka and living in London or other English-speaking countries use this opportunity to express their feelings.

மகுடம் பதிப்பகத்தின் வெளியீடுகள் - 2023

கவிதை நூல்

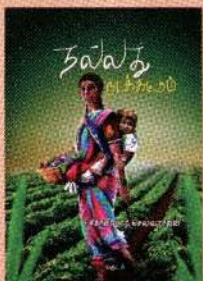
மரபுக் கவிதைத் தொகுப்பு

புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு

நாவல்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

சிறுகதைத் தொகுப்பு

கட்டுரைத் தொகுப்பு

கவிதைத் தொகுப்பு

கட்டுரைத் தொகுப்பு

நாவல்

மகுடம்

பதிப்பக நூல்களை

பெற்றுக் கொள்ள

மகுடம் பதிப்பகம்,

90, பார் வீதி, மட்டக்களப்பு.

தொ.பே. இல.: 077 4338878

LUXMI
EDUCATION CENTRE

LEC

ENROLLING NOW

2022 / 2023

**REGISTER
NOW**

www.leconline.co.uk

0208 573 0368

07852 810 285

WHAT WE OFFER

01.

KS1 & KS2
Maths
English
Science

02.

KS3 & KS4
Maths, Physics
Chemistry,
Biology
Maths

03.

KS5
Puremaths
Mechanics
Statistics
Physics
Chemistry

